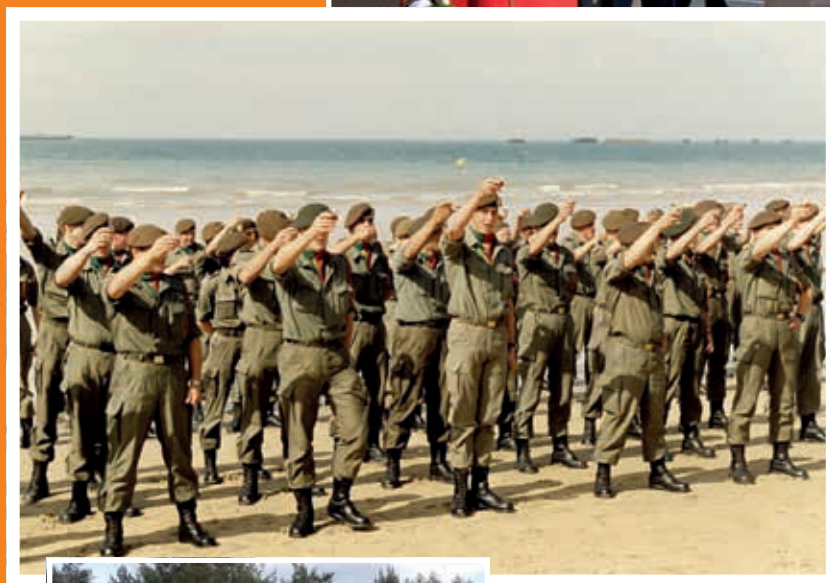

Vaandeldrager

Jaargang 33 - september 2017 - nummer 122

www.fuseliers.nl

- ✓ 25 jaar Fuseliers in Oirschot
- ✓ 30ste herdenking bij het Nationaal Indië-Monument
- ✓ Bartelsbeker
- ✓ De zilveren Kijker
- ✓ Strong Fuselier

RODE DRAAD - DE VAANDELDRAGER

Tekst: Hans Sonnemans, Regimentsconservator

Het thema voor deze Rode Draad is ditmaal De Vaandeldrager. Het standbeeld "de Vaandeldrager", symbool voor alle gevallen van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene en eigenlijk daarna ook voor die van het Garderegiment Fuseliers, is voor de tweede maal verhuisd. Het heeft nu een plaats gekregen in het Vrijheidspark in Tilburg, na de twee eerdere locaties in de wijk Broekhoeven en de Schouwburgkring in het centrum.

Het standbeeld werd een symbool voor het regiment. Niet voor niets heet dit blad "de Vaandeldrager". Maar het begon allemaal met die Vaandeldrager uit 1945: Adjutant Wim Dado van de staf van de Irene Brigade. Hij stond model voor het beeld. Overigens was de rol van vaandeldrager in die jaren nog niet gekoppeld aan de functie van bataljons- cq regimentsadjutant; die functie bestond nog niet. Op de foto Adjutant Dado met het vaandel van de Irene Brigade tijdens een parade in Den Haag, juni 1945.

De totstandkoming van de Vaandeldrager wordt mede mogelijk gemaakt door het **v-fonds** met middelen uit de Nationale Postcode Loterij en de Bank Giro Loterij. Uw deelname aan deze loterij wordt daarom van harte aanbevolen.

17 PANTSERINFANTERIEBATALJON GARDEREGIMENT FUSELIERS PRINSES IRENE

De kern van elk leger wordt gevormd door de militairen die het grondgevecht voeren, de Infanterie.

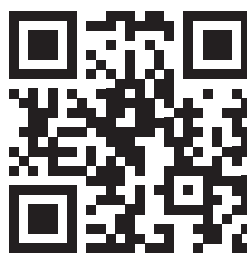
Infanteristen werken met automatische en semi-automatische handvuurwapens, mortieren en antitankwapens. Ook beschikt de infanterie over geavanceerde communicatie- en laserapparatuur en allerlei soorten nachtzicht-apparaat.

In deze film op Youtube krijg je een indruk van hoe het er aan toegaat bij de Fuseliers van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene:

www.youtube.com/17painfbatGFPI

Vernieuwde website:
www.fuseliers.nl

Voor de meest actuele foto's, video's, meningen en reacties zie:

www.facebook.com/17painfbatGFPI

www.instagram.com/17_painfbat_gfpi

Inhoud

Van de Redactie	2
Van de Regimentscommandant	2
Van de Stichting Brigade en Garde	4
In memoriam	5
Vereniging Van Veteranen GFPI	6
<i>Van de voorzitter</i>	6
<i>Reünie eenheid 3.1</i>	9
<i>Nieuwe werkwijze ledenadministratie VVVGFI</i>	10
Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene	10
<i>Wetenswaardigheden van onze vereniging</i>	10
Vereniging van Officieren der Garde Fuseliers Prinses Irene	12
<i>Algemene ledenvergadering en kameraadschappelijke maaltijd</i>	12
Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene	13
<i>Intro nieuwe VOSIB redacteur</i>	13
<i>30ste herdenking bij het Nationaal Indië-monument 1945-1962</i>	14
<i>Vervolg op Verhalen van vroeger</i>	15
Fuseliers toen en nu.....!	19
Vrienden van de voormalige Westenbergkazerne	20
<i>"Never a dull moment"</i>	20
25 Jaar Fuseliers in Oirschot	21
<i>25 jaar Fuseliers in Oirschot 1992 – 2017</i>	21
<i>Het Garde Limburgse Fuseliers – transitie van een trotse Compagnie in 1992</i>	23
Uit de museumvitrine	25
<i>De scheepsbel van het Regimentsmonument</i>	25
Bataljonsnieuws	27
<i>Eagles landen weer in de BUMA (Bushmaster)</i>	27
<i>Fuseliers getest op Historische grond: Strong Fuselier 2017</i>	29
<i>Eenheid 3.5 Motbivak 3</i>	30
<i>Regimentsmess Congleton</i>	31
<i>C 'BEREN'-Compagnie in de bergen</i>	31
<i>Eagles naar de Generaal Bartelsbeker</i>	33
<i>Eerste wapenfeit Prinses Irene Brigade herdacht</i>	34
<i>CidW 23 uitreiking herinneringsspeld</i>	35
<i>Geloofsbrieven ambassadeurs Uruguay en Mexico</i>	36
<i>Grebbeberg Masters 2017</i>	37
<i>Oefening MOT-3/SOB-2</i>	38
<i>Veteranendag 2017</i>	39
<i>17RECCE wint Zilveren Kijker 2017</i>	40

Colofon

Jaargang 33, nummer 122
De Vaandeldrager verschijnt ieder kwartaal in een oplage van 1.800 exemplaren en wordt verspreid via controlled circulation

Deadline nummer 123
Vrijdag 17 november

Website:
www.fuseliers.nl

Redactieadres:
Redactie De Vaandeldrager
Postbus 33
5688 ZG Oirschot
T 040 - 2665685
E 17painfbatgfpi@fuseliers.nl

Hoofredactie:
Peter Aerts, Lkol der Fus b.d.
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Eindredactie:
Luc Vermeulen, Kol der Fus b.d.
Henrie Doreleijers, Lkol der Fus b.d.
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Redactie:
Bataljons- en Regimentscommandant: Lkol der Fus Haran Gorissen
S1 en Regimentskapitein: Kap der Fus Mathijs Creemers
Bataljons- en regimentsvertegenwoordiger: Melanie Giesen-Schuurmans
Stagiaires Communicatie: Michiel Wellink, Maxime Aarts en Elise Nellestijn
Stichting Brigade en Garde: Bgen der Fus b.d. Aric Vermeij
Historische verzameling en Regimentsgeschiedenis: Hans Sonnemans
VOSKNBPI: Nelleke Swinkels - Van de Vorst
VOSIBGRPI: Maj der Fus Arjan Luijten
VVVGFI: Bgen der Fus Roland de Jong
VVOGFI: Lkol b.d. der Fus Peter Aerts
Genootschap: Nelleke Swinkels - Van de Vorst
Vriendenkring Westenberg: Maj b.d. Arend Brinkman

Fotografie (tenzij anders vermeld):
Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

Vormgeving & Druk:
G3M - Grafisch & MultiMedia Management
Zoetermeer - www.g3m.nl

ISSN: 2468-7871

© Copyright:
Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

Ook voor de Vaandeldrager en het redactieteam in het bijzonder, vliegt de tijd. Het is een dynamisch team. Konden we in de vorige uitgave Michiel Wel-ling nog verwelkomen, nu nemen we al weer afscheid van hem. Zijn stageperiode bij het bataljon zit er al weer op. Wij danken Michiel voor zijn inzet voor de Vaandeldrager en wensen hem veel succes met zijn afstudeerproject bij het Nederlands Instituut voor Militaire Historie (NIMH). Michiel wordt opgevolgd door zelfs twee stagiaires communicatie bij de Sectie S1: Maxime Aarts en Elise Nellestijn. Zij zullen ons redactieteam het komende halfjaar versterken. Ook verwelkomen wij de Majoor der Fuseliers Arjan Luijten als redacteur voor de VOSIB. Hij gaat ervoor zorgen dat onze Indië-Bataljons de aandacht blijven krijgen in ons blad en zal zich verderop aan u voorstellen. Wij danken Wim ter Horst en Theo van Alst voor hun jarenlange inspanningen voor de Vaandeldrager voor de VOSIB. En “last but not least” verwelkomen wij Kolonel der Fuseliers b.d. Luc Vermeulen terug in onze redactie. Na een afwezigheid van 2 jaar gaat hij weer deel uitmaken van ons team, welkom terug, Luc!

Het lezersonderzoek is ondertussen afgesloten, wij danken de deelnemers voor hun bijdrage. De Vaandeldrager wordt nog steeds erg gewaardeerd, jammer is wel dat onze “jongere lezers” (parate Bataljon) significant minder hebben gereageerd dan onze “oudere lezers”. Daardoor wordt het lastig om al een koers te gaan bepalen voor de toekomst van de Vaandeldrager, in welke vorm dan ook. Onze stagiaires communicatie gaan nog een kort vervolgonderzoek houden onder nu juist deze doelgroep. Wij vragen daarvoor jullie medewerking. In de bestuursvergadering van de Stichting op 26 oktober presenteren wij de uitkomsten van de onderzoeken en bespreken voorstellen voor de toekomst. Wij zullen u hierover nader informeren in de volgende Vaandeldrager.

In deze uitgave blikken oud - bataljons- en regiment-scommandant Leen Noordzij en oud - compagniescommandant Marcel Duvekot terug op “25 jaar Fuseliers in het Oirschotse zand”.

De uiterste datum waarop de kopij voor de volgende uitgave, “Vaandeldrager 123” moet worden ingeleverd is: **vrijdag 17 november**.

Wij wensen u veel leesplezier!

Van de Regimentscommandant

Tekst: Haran Gorissen Luitenant-kolonel der Fuseliers

Beste Regimentsgenoten,

We waren allen toe aan zomerverlof. Ik hoop dat u allen van uw verlof heeft genoten, het energiepeil weer op niveau is en de blik weer fris. Dat is ook nodig. Zoals

gememoreerd in mijn vorige voorwoord is het bataljon namelijk aangevangen met een nieuwe periode. Na de periode van operationele gereedheid met het bataljon en inzet als Compagnie in de West, bevindt het bataljon zich nu in de periode van expeditionaire inzet. De A-Compagnie en delen van de bataljonsstaf zijn ingezet in Afghanistan. De D-Compagnie werkt zich momenteel op om de opdracht aldaar over te nemen. De B-Compagnie en delen van de D-Compagnie en de bataljonsstaf werken zich parallel op voor de missie in Mali. Na deze expeditionaire inzet zal het

bataljon omscholen naar het nieuwe voertuig Boxer en met deze voertuigen opwerken om gedurende geheel 2019 achtereenvolgens twee compagnieën te ontplooiën in Litouwen. In de vorige editie van onze Vaandeldrager heb ik alle missies kort toegelicht.

Vlak voor het zomerverlof hebben de Bataljonsadjutant en ik een bezoek gebracht aan onze Fuseliers in Afghanistan. Het was een zeer goed en prettig bezoek, goed voor de beeldvorming en een genot om onze professionals te zien opereren. Het huidige optreden is niet vergelijkbaar met onze inzet in Uruzgan. De dreiging is anders van aard, de inzet is aangepast aan de huidige missie en dit vraagt een ander optreden. De risico's zijn echter onverminderd van kracht. En zoals verwacht, anticiperen onze Fuseliers hier uitstekend op. Het zijn vakmensen en professionals met de juiste attitude. U allen kunt trots zijn op onze Fuseliers in Afghanistan.

Naast dit werkbezoek als hoogtepunt vlak voor het zomerverlof, heeft het bataljon nóg enkele hoog-

tepunten gekend. Als eerste onze oefening Strong Fusilier in Normandië. Een oefening in het teken van mentale- en fysieke vorming, infanterie *skills & drills*, krijgshistorie, tradities, waarderen, herdenken en vieren. Het is een uitstekende oefening geweest die een grote indruk op velen heeft achtergelaten. De eerste week werd gestreden om de Toon de Bresser Trofee. Een fysiek parcours van drie dagen - gecombineerd met krijgshistorie - haalde het beste in onze Fuseliers naar boven, het vergrootte de saamhorigheid en het vakmanschap kon worden getoond. De uiteindelijke winnaars van de trofee zijn de snipers van de B-Compagnie. De tweede week stond in het teken van herdenken, waarderen en vieren; vieren dat 73 jaar geleden een generatie jonge mannen vochten voor onze vrijheid. Zoals in mijn speech verwoord: *freedom for Europe started with the commitment, determination and sacrifice of a generation of young men, who, far from home, tried to bring peace and freedom in spite of all the consequences. The peace and freedom we enjoy till nowday.* Wij hebben onze oud-strijders gewaardeerd. Gewaardeerd, door de oud-strijders op deze historische plek de invasiekoorden te laten uitreiken, door met onze oud-strijders op de ceremonie in Arromanches alle gevallen kameraden te herdenken en simpelweg door gezellig met onze oud-strijders te eten, te drinken en bij te praten. Dit alles in het bijzijn van onze Nederlandse ambassadeur in Parijs, excellentie Kronenburg, en de militair attache in Parijs Kolonel Luijten. Het tweede hoogtepunt is het winnen van de prijs der prijzen binnen de infanterie. Het 4^e Peloton van de B-Compagnie heeft namelijk de Bartelsbeker weten te winnen. Dit is een trendbreuk. Sinds het opnieuw uitreiken van deze trofee sinds 2011, is de trofee altijd door de 11 Luchtmobiele Brigade gewonnen. Nu is de trofee eindelijk vast in onze handen. Bij de Bartelsbeker meten de Nederlandse infanterie-eenheden zich in de essentiële skills van de infanterie: commandovoering, tactiek, techniek en schietvaardigheid. Een resultaat van onze Fuseliers om zeer trots op te zijn! Het derde hoogtepunt - in dezelfde lijn als het tweede hoogtepunt - is het winnen van de prijs der prijzen binnen de verkenning. Onze verkenners hebben dit jaar de Zilveren Kijker mee naar ons bataljon genomen. De Zilveren kijker is een uitdagende wedstrijd waarin verkenningseenheden in een competitieve omgeving worden gemeten. Er werd gestreden op de onderdelen verkenningssparcours, waarnemingsparcours, schieten bereden (incl. vuuraanvraag), schie-

ten (groepsactie), materieelherkenning en een hindernisloop. Onze verkenners blijken de beste. Ook dit is wederom een prestatie om zeer trots op te zijn. De prijzenreeks van ons bataljon is dit jaar indrukwekkend. Het bataljon laat binnen het Commando Landstrijdkrachten duidelijk zien waar ons Garderegiment en onze Fuselier voor staat. En ik verneem dat het niet onopgemerkt blijft.

Afgelopen juli constateerde ik dat ik u inmiddels alweer een jaar heb mogen dienen als bataljons- en regimentscommandant. De tijd vliegt. In zo'n jaar blijkt ook dat onder al onze professionals altijd enkele Fuseliers daar weer bovenuit weten te steken. Fuseliers die de ideale cocktail hebben van mentale weerbaarheid, fysieke kracht, vakmanschap, voorbeeldattitude, inspirerend, bijdragend aan saamhorigheid en onderscheidend vermogen. Dat heeft mij er toe gebracht vanaf heden de Fuselier van het jaar te benoemen. Elk jaar in juli zal ik hier toe overgaan. De beloning is de *Commanders Coin* en een eervolle benoeming op het bord 'Fuselier van het jaar' welke komt te hangen in onze regimentsmess Congleton. Dit jaar is dus de eerste keer geweest dat ik de beste Fuselier van het jaar heb benoemd. Het is een Fuselier die ruimschoots aan de door mij genoemde criteria voldoet. De beste Fuselier van het jaar 2016-2017 is de Korporaall Schreuders van de D-Compagnie.

Behalve voornoemde zaken heeft het bataljon een rol gespeeld bij de Grebbeberg Masters, het aanbieden van geloofsbrieven en Veteranendag. Kortom, in de korte periode voor het zomerverlof nog veel positieve resultaten, waardige regimentsactiviteiten en operationele inspanningen. Het zomerverlof is nu voorbij. We kijken weer met positieve zin uit naar de komende periode. De derde dinsdag van september gaat daar weer traditioneel onderdeel van uitmaken. In verband met mijn huidige inspanningen als komend commandant van LRRPTG-4 (Long Range Reconnaissance Patrol Task Group) in Mali zal ik u hierover informeren in de volgende Vaandeldrager.

We zijn jong en springlevend en dat blijven wij ook. Ik kijk uit naar de toekomst!

Het gaat u allen goed, leve het Regiment!
Volo et Valeo!

Uw Regimentscommandant

Van de Stichting Brigade en Garde

*Tekst: Arie Vermeij, Brigade-generaal der Fuseliers b.d.
Voorzitter Stichting Brigade en Garde*

Lezersonderzoek De Vaandeldrager

Tijdens onze bestuursvergaderingen is er diverse keren uitgebreid en constructief gesproken over mogelijke nieuwe functionaliteiten van onze website www.fuseliers.nl en de toekomst van De Vaandeldrager. Bij alle mogelijke besluiten staan onze identiteit en historie als GFPI, de toekomstbestendigheid en onze financiën centraal. Over de mogelijk nieuwe functionaliteiten van onze website zullen er tijdens de bestuursvergadering eind 2016 besluiten worden genomen. Hierbij gaat het ook over het steeds meer digitaal verspreiden en lezen van De Vaandeldrager. De redactie van De Vaandeldrager heeft ook u om uw mening gevraagd in het lezersonderzoek. Door uw mening te laten horen kunnen wij u op de door u gewenste wijze blijven bereiken en op de hoogte blijven houden van alle regimentszaken.

Redacteurs Indië-Bataljons bedankt!

Tot aan het vorige nummer van De Vaandeldrager leverden de bataljons nog individueel hun bijdrage aan De Vaandeldrager. Dat zal met ingang van het voorliggende nummer veranderen; daarom wil ik hierbij de redactieleden van alle bataljons hartelijk danken voor hun boeiende verhalen. In het bijzonder bedank ik Theo van Alst van het 4^e Bataljon en Wim ter Horst van het 7^e Bataljon; Theo en Wim, jullie hebben je vele jaren op een bijzondere wijze ingezet voor de VOSIB, de VVVGFPi en tot op heden ook voor De Vaandeldrager. Jullie hebben mede daarvoor al eerder zeer terecht de gouden Fuseliersspeld ontvangen, maar we zullen jullie echt missen! We zijn wel blij dat Majoor Arjan Luijten van de VVVGFPi de redactietaken voor de rubriek van de Indië Bataljons heeft overgenomen; Arjan succes ermee!

Steunfonds Prinses Irene en het Noothoven van Goor Fonds

Ter informatie breng ik ons Steunfonds nog maar eens onder uw aandacht, want steeds blijkt dat u niet op de hoogte bent van de mogelijkheden ervan. Het Fonds is oorspronkelijk ontstaan op basis van CADI-winsten (red: CADI = cantine dienst) tijdens de training van de Koninklijke Brigade Prinses Irene in de periode 1941 – 1944 in Engeland. Het steunfonds was initieel bedoeld om de studie te bekostigen van kinderen van de tijdens de Tweede Wereldoorlog omgekomen mannen van de Irene Brigade. Maar

dat is inmiddels niet meer aan de orde; overigens wordt nog wel een aantal weduwen van de Irene Brigade ondersteund. Mocht een veteraan van GFPI (dus ook jonge veteranen) financieel vastlopen en nergens anders meer terecht kunnen (bij gemeente of andere overheidsinstanties), is het mogelijk om i.o.m. met een Nulde-lijns-helper van de VVVGFPi een verzoek voor een steundonatie of een lening in te dienen bij het bestuur van het Steunfonds. Verdere informatie hierover is te vinden op onze website www.fuseliers.nl. Ons advies is hier dan ook echt gebruik van te maken indien nodig en gelukkig worden er inmiddels bijna 10 jonge veteranen uit dit fonds ondersteund. Het zou overigens dan ook wel weer mooi zijn, als er vanuit de barwinsten van de actief dienenden op oefening of missie zo nu en dan weer eens wat wordt bijgestort in het steunfonds.

Oefeningen en Missies

Wij zijn als “oude garde” blij met de inzet van 17 Pantserinfanteriebataljon GFPI in de diverse missies. Voor de bataljonscommandant en de bataljonsstaf is het altijd nog mooier als je met het hele bataljon uitgezonden wordt voor één missie, maar dat is gezien de omvang van de missies van CLAS momenteel een utopie. Daarom was het de afgelopen tijd mooi om te zien dat het hele bataljon gonsde van de oefeningen en andere activiteiten ter voorbereiding op missies naar Mali, Afghanistan en het Midden-Oosten. Wij wensen bataljonscommandant Overste Haran Gorissen en de rest van het bataljon hierbij veel plezier, succes en krijgsmansgeluk toe.

Fuselier Max van de Acie schildert het Fuselierseembleem in Afghanistan

De Vaandeldrager. Het standbeeld werd onthuld op 27 oktober 1955 en stelt een "in veldtenue geklede vaandeldrager" voor. Het is bedoeld als monument voor alle gevallen militairen van de voormalige Koninklijke Nederlandse Brigade "Prinses Irene". De onthulling werd verricht door de toen 16-jarige Prinses Irene, die hiermee haar eerst officiële handeling verricht. Op de foto staat de prinses als derde van links, tweede van rechts (met de rug naar de fotograaf) is Luitenant-kolonel der Fuseliers B.F.M. Wijtenburg, regimentscommandant van oktober 1954 tot september 1961 en daarna nog eens van april 1963 tot juli 1965.

In memoriam

Met diep leedwezen geven wij kennis van het overlijden van de volgende leden van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, de Indiëbataljons van het Garderegiment Prinses Irene en van overig delen van ons regiment. Wij wensen de naaste familie alle sterkte toe bij het verwerken van het verlies van hun dierbare. Mogen zij rusten in vrede!

VOSKNBPI

De heer J.S. Smid	21 mei 2017	Rotterdam
De heer C.J.K. van Dam	02 juni 2017	Heemstede
Mevr. S. A. Taal – Dijkgraaf	21 juli 2017	Scheveningen
De heer R. De Ridder	27 juli 2017	Den Bosch
Mevrouw A.M. Verbeek-Krijgsman	11 september 2017	Wassenaar

6de Bataljon GRPI

Mevrouw A.T. Vleeming-Roelofsen (Echtgenote van De Heer H. Vleeming)	12 juni 2017	Westervoort
---	--------------	-------------

7de bataljon GRPI

De Heer T. Ploeg	17 juli 2017	Ede
De Heer G. van Munster	2 april 2017	Borne
Mevrouw. T. van Munster-Posthuma (Echtgenote van de Heer G. van Munster)	2 augustus 2017	Borne

VVOGFPI

Luitenant-kolonel der Fuseliers b.d. W. Kool	23 juni 2017	Apeldoorn
Kapitein der Fuseliers b.d. A.J.R. Hamming	12 juli 2017	De Rijp
Generaal-majoor der Fuseliers b.d. A.P.A van Daalen	15 juli 2017	Breda

Vereniging Van Veteranen GFPI

Voorzitter: Brigade-generaal Roland de Jong, adres via secretariaat.

Secretaris: Luitenant-kolonel Andy van Dijk, Laan van Everswaard 47, 4617 LH Bergen op Zoom, contact: VVVGFPi@fuseliers.nl

Penningmeester/ledenadministratie: Nicole Hooft, Waterweegbree 28, 4823 NC Breda. Tel: 06-28265036

Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 11 t.n.v. Vereniging Van Veteranen Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

Voor meer informatie: www.fuseliers.nl

VAN DE VOORZITTER

**Tekst: Brigade-generaal der Fuseliers Roland de Jong
Voorzitter Vereniging Van Veteranen GFPI**

Op het moment dat deze editie van de Vaandeldrager op de deurmat ploft, zal voor velen het zomerverlof alweer achter de rug zijn. Ik hoop dat het voor iedereen een mooie vakantie is geweest en dat je niet bent getroffen door hittegolven, wolkbreken, hagelstenen, tornado's, overstromingen, bosbranden of andere ellende. De zomer wordt ook wel betiteld als 'komkommertijd', oftewel een periode waarin weinig nieuws te melden valt. Dat was ook een beetje mijn angst toen ik achter het toetsenbord plaatsnam om deze column te schrijven. Was er eigenlijk wel iets vermeldenswaardigs gebeurd afgelopen periode? Gelukkig bleek al snel dat het antwoord 'ja' is.

NEDERLANDSE VETERANENDAG 2017

Nadat het eerst dagenlang verzengend heet was geweest, dreigde dit nationale evenement bijna letterlijk in het water te vallen. De weersvoorspellingen waren slecht voor die dag, maar gelukkig viel het alleszins mee. Op 24 juni bezochten dan ook meer dan 90.000 bezoekers de dertiende editie van de Ne-

derlandse Veteranendag in de Haagse binnenstad en op het Malieveld. Onze vereniging was natuurlijk present. Als voorzitter van de VVVGFPi mocht ik samen met Andy van Dijk aanwezig zijn bij de officiële opening van de Veteranendag in de Ridderzaal. Naast toespraken en muziek stonden vooral bijzondere verhalen van jonge en oude veteranen centraal. Bijzonder was ook de lege stoel met daarin een fraai bloemstuk van witte bloemen. Het was de stoel waar jaren achtereen de eind vorig jaar overleden 'Vader der Veteranen', Luitenant-generaal b.d. Ted Meines, had gezeten. Een mooi eerbetoon aan deze veteranenicoon. Na de plechtigheid in de Ridderzaal werd tijdens een bijzonder appèl op het Binnenhof een aantal militairen gedecoreerd. Dit betrof niet alleen mensen die recent terug waren van een missie, zoals onze voormalig Regimentscommandant Nico Boom, maar onder andere ook een veteraan uit de meidagen 1940 van de Tweede Wereldoorlog, een Libanon- en een Nieuw-Guinea-veteraan. Daarna was het tijd voor het defilé. Onder toezien oog van onze Koning

marcheerden meer dan 5000 veteranen rond de Hofvijver. Tussendoor veel muziekkapellen en een mix van oude en nieuwe legervoertuigen. Vanuit mijn eigenlijke functie als Souchef Internationale Militaire Samenwerking had ik een aantal buitenlandse Defensie Attachés uitgenodigd om op de tribune plaats te nemen. Met veel bewondering hebben zij toegekeken hoe het Nederlandse publiek onze veteranen eert. Ik probeerde naar aanleiding van hun vragen telkens duidelijk te maken welke eenheid er langs de tribune trok, maar ik moet toegeven dat ik af en toe het antwoord schuldig moest blijven. We hebben wel een erg bonte verzameling van veteranenverenigingen in Nederland... Gelukkig waren de Fuseliers duidelijk herkenbaar en in navolging van mij is door de Defensie Attachés netjes de groet aan het detachement gebracht! Het detachement van de VVVGFPi stond dit jaar voor de 10e en (helaas) laatste keer onder leiding van Martin Faas. Het kloppend hart van de Nederlandse Veteranendag bevindt zich traditiegetrouw op het Malieveld. Daar was het weer één grote reünie voor jong en oud. Een bekende ontmoetingsplek is de grote tent, maar ook dit jaar hadden Bart, Nicole, Melanie en Emil onze eigen "VVVGFPi-huiskamer" (de pagodetent) weer ingericht. Deze werd de hele dag goed bezocht door leden en niet-leden. In de middag was er zelfs sprake van topdrukte. Mogelijk dat het openen van een fles Calvados daar wat mee te maken had...

TFE-4 EENHEID 3.1

Iets minder groots, maar daarmee zeker niet minder belangrijk was de reünie op 7 juli van eenheid 3.1 van TFE-4. De datum was niet geheel toevallig gekozen, want exact 10 jaar geleden vertrok deze eenheid onder leiding van (toen) pelotonscommandant Rob Knoben naar Tarin Kowt in Afghanistan. Als onderdeel van de Battle Group, waarvan de kern werd gevormd door het 13^e Infanteriebataljon uit Assen, maakten ze een goede, maar ook zware uitzending mee. De opkomst tijdens de reünie was groot en er waren heel wat verhalen en belevenissen om op te halen. Meer over deze happening valt elders in deze rubriek te lezen.

TFU-2

Op vrijdag 30 juni vond op de KMA in Breda de reünie van Taskforce Uruzgan-2 (TFU-2) plaats. De kern van TFU 2 werd in 2007 gevormd door de Stafstafcompagnie van de 13^e Gemechaniseerde Brigade (nu 13^e Lichte Brigade). In een uitstekende sfeer werden de herinneringen en de vriendschappen weer aangehaald. Het waren dezelfde koppies, maar wel allemaal 10 jaar ouder. Rond de vijftig mensen (van de negentig personen tellende staf) hebben deelgenomen aan deze gezellige reünie, wat een prima opkomst was.

BLIK VOORUIT

Op het moment van schrijven zijn de onderhandelingen voor een nieuwe regering nog in volle gang. Hoewel dat misschien niet iedereen boeit, is de uitkomst daarvan heel erg belangrijk voor Defensie. De nieuwe regering zal zich namelijk onder andere moeten uitspreken over de verdeling van de budgetten en dat bepaalt in sterke mate hoe snel we onze organisatie weer in balans kunnen krijgen en hoe we onze organisatie verder vorm kunnen geven. Gelijktijdig wordt er door Defensie en de vakbonden gewerkt aan nieuwe arbeidsvoorwaarden. Dat is natuurlijk vooral ook van belang voor het beschikbare budget thuis. Kortom, er zijn nog wat onzekerheden en daarom hebben we als bestuur besloten om in deze tijd ook wat zekerheid te bieden: volgend jaar zal er weer een reünie VVVGFPi worden georgani-

seerd! Door de grote hoeveelheid verplichtingen van het bataljon (missies, oefeningen en andere inzet) viel het niet mee om tot een geschikte datum te komen, maar al met al zijn we uitgekomen op 18 mei 2018. Tijdens deze reünie, die echt voor iedereen wordt georganiseerd, zal de uitzending SFOR-13 als eenheid van bataljonsgrootte centraal staan. Dat is niet omdat ik daar toevallig zelf deel vanuit maakte, maar omdat het dan alweer precies 15 jaar geleden is dat deze eenheid uit Bosnië terugkeerde.

Aanmelding voor de reünie op 18 mei 2018 zal, net als afgelopen jaar, verlopen via de website:

www.fuseliers.nl

In de volgende Vaandeldrager wordt de inschrijfdatum bekend gesteld.

De Vaandeldrager. Een prentbriefkaart (zoals dat toen heette) uit 1960 met het "Prinses Irene-brigade Monument". Op de achtergrond is de Broekhovense Kerk te zien (gebouwd in 1913 en gewijd aan Onze Lieve Vrouw van Goede Raad). Het beeld had toen nog zijn plaats in de directe omgeving waar in oktober 1944 gevechtshandelingen van de brigade hadden plaatsgevonden, op dat moment al de wijk Broekhoven. Inmiddels een bekende Tilburgse wijk, vanwege een stylist van televisie en zijn geliefde worstenbroodjes. Bewoners van de wijk protesteerden heftig toen het beeld in 1977 verhuisde naar het centrum van de stad.

REÜNIE EENHEID 3.1

Tekst: Rob Knoben (trotse Pelotonscommandant eenheid 3.1)

Op 7-7-2007 vertrokken er zo'n 36 Fuseliers vanuit de kazerne in Oirschot naar Afghanistan. Op een mooie datum en met de nodige spanning vertrok het peloton naar Tarin Kowt in Afghanistan. We werden als Fuseliers onder bevel gesteld bij het 13^e Infanteriebataljon uit Assen, om gezamenlijk de battlegroup te vormen van de ISAF missie (TFE-4). Het zou een zware, intense, maar ook een mooie uitzending blijken, die ieder op zijn eigen manier heeft beleefd en verwerkt. Na het nodige te hebben meegemaakt, waaronder een flink aantal gevechten en aanslagen, waarbij helaas ook gewonden zijn gevallen, blijkt maar weer dat tien jaar na dato ieder zijn eigen manier heeft om met deze ervaringen om te gaan. Kortom, een bijzondere uitzending met een bijzonder verhaal....

Exact tien jaar later, op 7-7-2017 vond de eerste echte reünie plaats. Het was dan ook niet vreemd dat de opkomst hoog was. De behoefte om elkaar weer te zien was groot. De partners en kinderen waren tijdens de reünie meer dan welkom om met elkaar ervaringen uit te wisselen van wat het kan betekenen om partner van een veteraan te zijn. Op een paar mannen na was iedereen aanwezig en men verviel al snel weer in vaste, oude patronen. Binnen een mum van tijd was het weer even 'net als toen'. Na een goed biertje, een ietwat verlate barbecue en veel verhalen over die goede oude tijd en wat het allemaal voor ons heeft betekend, kwam de reünie al snel tot een einde.

Mijn dank gaat uit naar de VVVGFPi en het Bataljon voor het mogelijk maken van deze, voor ons zo speciale, dag!

De Vaandeldrager. Het standbeeld op de locatie aan de Schouwburgring in het centrum van Tilburg. In 1977 verhuisde het van Broekhoven naar deze plek omdat het gemeentebestuur de jaarlijkse dodenherdenking wilde verplaatsen naar het centrum van de stad. Jaren later kreeg het beeld (in de directe omgeving) gezelschap van een ander monument, namelijk dat van de 15^e Schotse Divisie (een doedelzakspeler), de divisie die de stad in oktober 1944 bevrijdde (en waar de Brigade toen deel van uitmaakte). Op de achtergrond is de Sint-Dionysiuskerk te zien, in de volksmond beter bekend als de Heikense Kerk.

NIEUWE WERKWIJZE LEDENADMINISTRATIE VVUGFPI

Dit jaar is de ledenadministratie van alle geledingen van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene samengevoegd op www.fuseliers.nl. Door de nieuwe manier van werken, hoeven de diverse geledingen niet meer een eigen afzonderlijke administratie bij te houden. Verder is het nu mogelijk om reünies, diners en overige evenementen te organiseren via de website, inclusief mogelijkheid tot internetbankieren. Uiteraard is dit alles goed beveiligd (met HTTPS en SMS-verificatie).

Personen die zich afgelopen mei inschreven voor de VVUGFPI-reünie hebben hier al kennis mee gemaakt. Via de website kan iedereen nu zijn eigen gegevens inzien en wijzigen met (nog) als enige uitzondering het wijzigen van uw IBAN nummer. Via www.fuseliers.nl/inloggen kan ieder lid inloggen met het email-adres dat bij ons bekend is. Voor het de eerste keer inloggen wordt een verificatie-SMS verstuurd. Als u in ons bestand staat zonder e-mailadres, of u loopt vast tijdens het inloggen, kunt u uw e-mailadres doorge-

ven aan ledenadmin@fuseliers.nl om uw account te activeren. Indien u een wijziging wilt doorgeven van uw IBAN nummer of als u andere vragen heeft over inloggen kunt die stellen per mail of via 040-2665685.

Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Voorzitter: Generaal-majoor b.d. R.W. Hemmes, Thorbeckelaan 74, 2564 BS 's-Gravenhage

Secretaris: F.C. van der Meeren, Noordsingel 23, 4611 SB Bergen op Zoom

Bij overlijdensgevallen van leden van bovengenoemde vereniging graag bericht aan:

Nelleke Swinkels – van de Vorst, Esdoornstraat 21, 5682 CM Best, of e-mailadres:

VOSKNBPI@Fuseliers.nl. Tel: 0499-374444 en tel: 06-54796857.

Gelieve ook uw adreswijziging naar Nelleke Swinkels te sturen.

Bankrekening (IBAN): NL51 INGB 0001 9995 33 t.n.v. Vereniging Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Website: www.fuseliers.nl en www.prinsesirenebrigade.nl

WETENSWAARDIGHEDEN VAN ONZE VERENIGING

Tekst: Rudi Hemmes, Voorzitter van de Vereniging van Oud-Strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade "Prinses Irene"

Het was een zachte lente en ook van de zomer hebben we kunnen genieten, een paar regenbuien daar gelaten. Typische Nederlandse zomers. Maar nu gaan we al weer richting herfst en ik hoop dat u allen, waar ook ter wereld, heerlijke maanden hebt beleefd.

Normandië

Op 5, 6 en 7 juni waren we met drie oud-strijders in Normandië. De eerste avond genoten we van een prima maaltijd bij de Fuseliers die hun kampement weer hadden opgeslagen op het sportveld van Ar-

romanches. Ook de Nederlandse ambassadeur in Frankrijk en de defensie attaché Kolonel Sander Luijten waren die avond te gast op het kamp.

Op 6 juni, D-Day was de jaarlijkse Nederlandse herdenking op het plein in Arromanches. Behoorlijk wat wind en stevige buien mochten de pret echter niet drukken en de Fuseliers, die in mei waren beëdigd, gingen na afloop te water om hun koord volgens de traditie nat te maken. We hebben hen natuurlijk van harte geluk gewenst en volgens dezelfde traditie samen een glaasje calvados gedronken.

Brengt eregroot, bij "ons" Regimentshotel

Uitstekende maaltijd op het kamp, met een glaasje wijn!

Herdenking op het plein in Arromanches

Het monument bij Chateau St. Côme

Op 7 juni gingen we huiswaarts, maar niet nadat we nog even een korte herdenking hebben gehouden bij het monument in St Côme en ook mocht een kopje koffie op het "hoofdkwartier", bij de altijd heel gast-vrije mevrouw Valerie Parkinson, niet ontbreken. Na de nodige files bij Antwerpen waren we 's avonds allemaal weer veilig thuis.

Veteranendag

Op 24 juni was de Veteranendag in Den Haag. Prachtig weer en heel veel veteranen. Van de oud-strijders van de VOSKNBPI voelde alleen Burton Sanders zich fit genoeg om mee te defileren. Prima dat hij dat volhield, maar het betekent wel dat het niet lang meer duurt of er loopt helaas geen oud-strijder van de Prinses Irene Brigade meer mee. Dan behoort die traditie tot het verleden. Het was wel geweldig om te zien hoe voortreffelijk de Fuseliers zich laten zien.

Mededelingen voor uw agenda:

- Op 6 september is de jaarlijkse herdenking in Beringen.
- Op 27 oktober, de Bevrijdingsdag van Tilburg, is daar een beëdiging en koorduitreiking. Mocht u interesse hebben om mee naar Tilburg te gaan dan kunt u zich melden bij onze secretaris.
- Van 10 tot 13 november staat de herdenking in Wolverhampton en Congleton gepland.

Ik kijk naar u uit!

Te gast bij Valerie Parkinson

Vereniging van Officiëren der Garde Fuseliers Prinses Irene

Voorzitter: Generaal-majoor der Fuseliers b.d. Leen Noordzij
Secretaris: Luitenant-kolonel der Fuseliers b.d. Peter Aerts
Penningmeester: Majoor der Fuseliers Helga van Stratum-Meindertsma
Contact: vvogfpi@fuseliers.nl
Overige informatie: www.fuseliers.nl

ALGEMENE LEDENVERGADERING EN KAMERAADSCHAPPELIJKE MAALTIJD

Tekst: Luitenant-kolonel b.d. Peter Aerts, Secretaris VVOGFPI

Geachte regimentsgenoten,

Wederom een jubileumjaar! Allereerst voor onze vereniging, die 65 jaar geleden werd opgericht op 19 januari 1952 te Utrecht. Voor het parate bataljon en het regiment is het 25 jaar geleden dat de tradities van 13 Painfbat GFPI, op 10 juli 1992, werden overgedragen aan 17 Painfbat GFPI. De 'zetel' van ons Regiment verplaatste van Schalkhaar naar Oirschot.

Het bestuur nodigt u dan ook van harte uit voor de algemene ledenvergadering en de kameraadschappelijke maaltijd van onze jubilerende vereniging op donderdag 26 oktober a.s.

Zoals inmiddels gewend, wordt u voor de ontvangst van de algemene ledenvergadering en het aperitief voorafgaande aan onze kameraadschappelijke maaltijd verwacht in het Proeflokaal "Van de Oirsprong". Voor de kameraadschappelijke maaltijd verplaatsen we daarna naar het restaurant "Hof van Solms".

Het tijdschema ziet er als volgt uit:

17.30 uur ontvangst ALV
18.00 uur aanvang ALV
18.30 uur ontvangst genodigden / aperitief
19.45 uur aanvang diner
24.00 uur einde diner / aansluitend gezellig samenzijn
01.00 uur sluiting

Oude officiersmess van de Genm de Ruyter van Steveninckkazerne: de eerste verenigingsmaaltijden na de regimentsoverdracht werden hier gehouden

Alle benodigde informatie v.w.b. deelname, betalen, tenue, ALV stukken, etc. treft u aan op onze verenigingspagina op www.fuseliers.nl Voor vragen kunt u altijd contact opnemen via vvogfpi@fuseliers.nl of via de Sectie S1 17 Painfbat GFPI, telefoon: +31 (0) 40 26 65685

Opgave dient te geschieden voor 12 oktober a.s.

Het bestuur hoopt u te mogen begroeten op donderdag 26 oktober a.s.

De Vaandeldrager. Het beeld is gemaakt van brons en geplaatst op een rechthoekig voetstuk. Op voor- en achterzijde is een bronzen plaquette aangebracht. De Koninklijke Nederlandse Vereniging "Ons Leger" financierde het monument.

Op de voorzijde van het voetstuk is de opdracht aangebracht die koningin Wilhelmina bij de oprichting in 1941 aan de brigade meegaf: "Vertrouwend op God, onzen onbuigzamen wil en de overwinning onzer bondgenootschappelijke wapens, zal het u gegeven zijn eenmaal als zegevierende bevrijders van Nederland met dit vaandel den Nederlandschen bodem te betreden". Op de achterzijde van het voetstuk staan de plaatsen vermeld waar door de Brigade strijd werd geleverd en die vermeld staan op het vaandel: "St Côme, Pont Audemer, Beringen, Tilburg, Hedel".

Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene

Organisatie: VVVGFP. Contactpersoon Nicole Hoof, Waterweegbree 28, 4823 NC Breda, Tel. 06-28265036. e-mail: VOSGRPI@Fuseliers.nl

DB VOSIB (in ruste). H. (Harry) Vleeming, (voorzitter) Hamersestraat 33A², 6931 EV Westervoort, Tel. 026-3118271.

Th.J. (Theo) van Alst (secretaris) Nic. Beetsstraat 29, 6901 LW Zevenaar, Tel. 0316-524002, e-mail: tvalst@kpnmail.nl

W.G. (Wim) ter Horst (penningmeester) Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen, Tel. 0575-510207 e-mail: wg.terhorst@upcmail.nl

Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 11 t.n.v. VVVGFP

INTRO NIEUWE VOSIB REDACTEUR

Tekst: Majoor der Fuseliers Arjan Luijten

In tegenstelling tot wat u normaal gewend bent, zullen vanaf dit nummer de individuele bijdragen van de afzonderlijke Indiëbataljons komen te vervallen. Vanaf nu wordt alle informatie m.b.t. onze Indiëbataljons geplaatst onder een centrale rubriek "VOSIB".

De laatste jaren deed Wim ter Horst bijna in zijn eentje al het redactiewerk en hij heeft aangegeven, ook vanwege zijn hoge leeftijd en de daarmee gepaard gaande lichamelijke ongemakken, te willen stoppen. Via deze weg wil ik in de eerste plaats Wim hartelijk bedanken voor al zijn bijdragen aan de Vaandeldrager en alles wat hij heeft betekent voor de VOSIB. Daarnaast natuurlijk ook Theo van Alst en alle andere redactieleden van de afzonderlijke bataljons die gedurende vele jaren bijdragen hebben geleverd.

Om toch aandacht te blijven besteden aan onze Indiëbataljons is er door de VVVGFP en het redactieteam van de Vaandeldrager gezocht naar een oplossing. Deze is gevonden door het overdragen van de taak als vaste redacteur VOSIB van Wim naar mij. Ik besef mij dat velen van u mij niet kennen, vandaar dat ik mij kort zal voorstellen.

Ik ben Arjan Luijten, getrouwd met Sheila en woonachtig met onze 14-jarige dochter Margot en 12-jarige zoon Stan in Rijsbergen. Op dit ogenblik ben ik nog werkzaam als Observer/Trainer/Evaluator bij het Land Training Centre in Amersfoort, maar vanaf november mag ik weer terug naar het vertrouwde

nest om als plaatsvervangend bataljonscommandant bij ons mooie bataljon te gaan fungeren. Omdat ik bij het Land Training Centre werd geplaatst heb ik verschillende functies vervuld in het bataljon, variërend van groepscommandant bij de SSVOST-Compagnie, pelotonscommandant en plaatsvervangend compagniescommandant bij de B-Compagnie en compagniescommandant A-Compagnie.

Gezien mijn leeftijd en ervaring reikt mijn kennis van de Indiëbataljons niet verder dan datgene wat ik uit boeken, Vaandeldragers en verhalen van veteranen heb kunnen halen. Daarom ben ik nu ook al druk bezig om mij wat verder in te lezen en zal proberen om zoveel mogelijk aanwezig te zijn bij reünies. Zoals u dus al merkt, ben ik sterk afhankelijk van uw hulp om de rubriek van de VOSIB zo levend mogelijk te houden. Inmiddels ben ik samen met anderen bezig om materiaal uit verschillende archieven en collecties te verzamelen en te archiveren, maar we merken dat dit niet een onuitputtelijke bron is! Vandaar dat ik een dringende oproep wil doen aan de veteranen van de Indiëbataljons, familieleden en geïnteresseerden om alles wat interessant zou kunnen zijn voor de Vaandeldrager en/of museum aan te leveren. Voor de Vaandeldrager ben ik specifiek op zoek naar (dag)boeken, ooggetuigenverslagen en foto's van leden van onze Indiëbataljons. Mocht u denken wat in uw bezit te hebben, schroom dan niet om contact met mij op te nemen, of mij aan te schieten tijdens een van de reünies. Het emailadres waaronder ik bereikbaar ben is: AJJM.Luijten@mindef.nl

Voor deze editie heb ik gekozen om voort te borduren op het verslag van de M.T. makkers waarvan de inleiding in de rubriek Vierde Bataljon GRPI van de vorige Vaandeldrager te lezen was. Ik zal pogen zoveel mogelijk aandacht te besteden aan de diverse

bataljons, maar een van de problemen waar ik tegen aan loop is dat het soms niet meer te achterhalen is van welk specifiek bataljon een verslag of foto is.

Ook hiervoor is alle hulp meer dan welkom. In ieder geval wil ik eenieder veel leesplezier bij deze editie wensen en hoop dat ik mag rekenen op uw steun.

30STE HERDENKING BIJ HET NATIONAAL INDIË-MONUMENT 1945-1962

Tekst: Luitenant-kolonel der Fuseliers b.d. Peter Aerts

Op zaterdag 2 september 2017 werd bij het Nationaal Indië-monument 1945- 1962 in het Herdenkingspark Roermond, voor de 30ste keer de jaarlijkse herdenking gehouden.

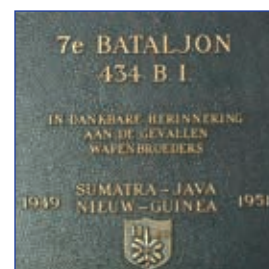
Duizenden Indië-veteranen, overige veteranen van latere Nederlandse missies, familieleden en nabestaanden, komen jaarlijks naar het Nationaal Herdenkingspark Roermond om de militairen te eren en te gedenken, die gedurende de jaren 1945-1962 tijdens hun uitzending in het toenmalige Nederlands-Indië en Nieuw-Guinea het leven lieten en alle Nederlandse militairen die sinds het begin van de Korea-oorlog in dienst van het Koninkrijk der Nederlanden als gevolg van internationale missies zijn omgekomen.

Bij de herdenking waren o.a. aanwezig de Generaal-majoor der Fuseliers Hans van der Louw, Chef van het Militaire Huis van de Koning, die Zijne Majesteit vertegenwoordigde en onze Regimentscommandant Luitenant-kolonel der Fuseliers Haran Gorissen en Regimentsadjutant Corné Brands. Namens het kabinet heeft de heer Martin van Rijn, demissionair Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, een herdenkingstoespraak gehouden. Vertegenwoordigers van veteranenorganisaties, overheden, burgerlijke-, kerkelijke - en militaire autoriteiten hebben bij het Nationaal Indië-monument 1945-1962 en bij het Monument voor Vredesoperaties kransen gelegd.

De erewachten werden gevormd door een eredetachment van de B-Compagnie van 17 Pantserinfanteriebataljon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene, het 12 Infanteriebataljon Regiment van Heutsz en het Regiment Infanterie Johan Willem Friso.

Een formatie van vier F-16 straaljagers van de Koninklijke Luchtmacht heeft na de minuut stilte een 'ceremonial fly-over' uitgevoerd in de zogenoemde 'Missing Man Formation'.

Het Nationaal Indië-monument 1945-1962 is opgericht ter nagedachtenis aan de ruim 6.200 Nederlandse militairen die in de periode tussen 1945 en 1962 in het voormalig Nederlands-Indië of in Nieuw-Guinea zijn omgekomen. Het monument is onthuld op 7 september 1988 door Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Bernhard. De jaarlijkse herdenking is met ingang van 2010 altijd op de eerste zaterdag van september. Het monument bestaat uit verscheidene onderdelen. Centraal staat de obelisk met kroonduif. Bij de obelisk is een fontein met karbouwkoppen geplaatst. Achter de obelisk staan achttien driehoekige roestvrijstalen zuilen, gedenktafels met plaquettes en een bronzen borstbeeld van Generaal S.H. Spoor, de toenmalige Bevelhebber van de Nederlandse strijdkrachten. Door Krijgsmachtonderdelen van de toenmalige Krijgsmacht zijn op de gedenktafels bijna 200 plaquettes geplaatst. Ook de bronzen plaquettes van de vijf Indiëbataljons van het Garderegiment Prinses Irene zijn daar te zien. De zuilengalerij bevat de namen van ruim 6.200 gesneuvelde Nederlandse militairen.

Herinneringen van M.T. makkers 4^e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene, gedurende de jaren 1947 t/m 1950 toen zij hun plichten vervulden in het toenmalig Nederlands-Indië, op Midden- en Oost Java. Overgenomen onder andere uit het M.T. gedenboek, het dagboek van Jaap Gravesteijn en herinneringen aangedragen door M.T. makkers uitgewerkt door J.L. Baas (*Red: onderstaande is een weergave van wat is opgeschreven en verteld door M.T. makkers, zoals dezen het zich herinnerden, maar is niet overal historisch juist; daar waar nodig heeft de redactie de juiste feiten aangegeven*).

Hoofdstuk 01

Als op 5 Mei 1940 de Duitsers op zeer brute wijze en met een grote strijd-

macht Nederland binnenvallen is na een korte, maar hevige strijd ons leger niet meer in staat weerstand te bieden en wordt er gecapituleerd op 14 Mei 1940 (*red. de Duitse aanval op Nederland vond plaats op 10 mei 1940, terwijl de capitulatie van de Nederlandse strijdkrachten in Nederland op 15 mei plaats vond*). Ook vele Europese landen worden door de Duitsers bezet en er volgen vijf verschrikkelijke bezettingsjaren, bijna alles heeft te maken met de oorlogsindustrie en vele mannen worden tewerkgesteld in Duitsland en andere bezette landen, ook voeren velen strijd tegen de Duitsers, o a. via het ondergrondse verzet.

De jonge generatie mannen moeten zich op zestienjarige leeftijd melden voor de z.g. Arbeids-Dienst om in kampen, gekleed in uniform, te worden opgeleid tot semi militair, met deze generatie 16 jarigen krijgen ook de meeste jongens te maken die in dit boek worden beschreven, maar velen onttrekken zich aan deze plicht door onder te duiken.

In het vrije Engeland worden op 27 Mei 1940 de in het Verenigd Koninkrijk wonende Nederlanders van 20 tot 35 jaar opgeroepen zich als vrijwilliger te laten inschrijven, op 8 Augustus 1940 volgt de dienstplicht voor alle Nederlanders van 19 tot 36 jaar, Februari 1940 wordt deze dienstplicht uitgebreid tot de rest van de vrije wereld (*red: dit vond plaats in februari 1941*) en Januari 1942 wordt de minimum leeftijd 18 jaar en maximum 42 jaar. Inmiddels was in Engeland op 11 Januari 1941 de Koninklijke Nederlandse Brigade opgericht, deze Brigade krijgt op 22 Februari 1942 de naam Brigade Prinses Irene (*red: dit feit vond plaats op 26 augustus 1941*).

De wereldoorlog breidt zich steeds verder uit en in December 1941 raakt Japan daar in betrokken, eind Mei 1942 wordt Nederlands Indië door de Japen bezet. Een detachement van honderdvijftig man van de Prinses Irene Brigade was al vertrokken naar

Indië maar kon daar niets meer uitrichten, er was reeds gecapituleerd bij aankomst.

In de jaren die volgden zijn er veel verschuivingen binnen deze Brigade maar uiteindelijk in Juli 1943 wordt deze ingedeeld bij de legergroep van Montgomery, die een invasie voorbereid van het Europese vasteland. Op 6 Juni 1944 breekt D - Day aan en komen de eerste Geallieerde troepen aan in Normandië, en dan op 6 Augustus wordt de Prinses Irene Brigade, groot 1205 man, ontscheept in Normandië, de Brigade vecht zich een weg door Frankrijk en België en komt op 20 September 1944 over de Nederlandse grens. Op 27 Oktober volgt de bevrijding van Tilburg en eind April wordt Hedel ingenomen. Op 5 Mei 1945 capituleert Duitsland en wordt dat door de bevelhebbers ondertekend in Wageningen (*red: niet Duitsland capituleert op 5 mei, maar de Duitse troepen op Nederlands grondgebied*). De Prinses Irene Brigade wordt daarna ontbonden (*red: dat vond enige maanden later plaats, eind 1945*). Er was echter nog geen einde gekomen aan de Tweede Wereldoorlog want Japan bezet nog steeds Nederlands Indië, daar komt in Augustus 1945 verandering in als Hiroshima en Nagasaki door atoombomben worden getroffen, en op 15 Augustus 1945 volgt de overgave van Japan. Britse troepen landen dan op delen van Nederlands Indië en er worden vele Nederlandse burgers en krijgsgevangenen bevrijd, de Indonesische vrijheid strijders leveren strijd en er sneuvelen vele Britse militairen.

In Nederland komt langzaam de opbouw op gang, mede door hulp van het z.g. Marshall Plan, maar ook een opbouw van een Expeditionaire macht met de bedoeling deze militairen naar Nederlands Indië te sturen, in April 1946 komen de eerste onder de wapenen.

Het eerste Prinses Irene Bataljon was 3 - R. P. I. en vertrok 16 Oktober 1946 naar Nederlands Indië en kwam daar aan op 12 November 1946. zij leverden strijd met de T. N. I. In Oktober 1946 wordt het 4^e Bataljon Prinses Irene opgericht en in November 1946 wordt deze lichte in Arnhem ondergebracht in de

MT kazernes Arnhem

Menno van Coehoorn- en Saksen Weimar kazerne, en hiermee begint ook het verhaal van deze M. T. veteranen. Het deels in Engeland opgeleide kader, dat grotendeels bestaat uit vrijwilligers en reserve Officieren en Onderofficieren, is aanwezig in Arnhem en vangt de nieuwe lichten

op, niet alle dienstplichtigen van dit Bataljon komen onder de wapenen op deze dag in Arnhem, er zijn er ook die eerst bij een ander onderdeel opkomen. Degene die in Arnhem opkomen worden voorlopig verdeeld over zes Compagnieën en zullen een eerste training krijgen van zes weken, dat gebeurt in November en December tijdens een flinke vorst periode en sneeuwval.

De dienstplichtigen manschappen die hierbij horen en later deel zullen uitmaken van de M. T. zijn als volgt.: A. Abbink, J. L. Baas, S. Beuving, W. Boksem, H. Bruggink, D. Broekhuizen, E. Dijkman, J. Frieszo, J. de Goeijen, J. Gravesteijn, J. H. Heijgen, O. Krist, H. Meinderts, L. Paardekooper, C. van Rij, V. Strack van Schijndel, G. Vermeulen, C. van Vliet, en A. Weterings. Dienstplichtigen die eerst in December 1946 bij een ander onderdeel, het Artillerie Meetregiment, worden opgeroepen zijn: J. A. Baltus, J. Boekestijn, T. de Bont, G. v.d. Hurk, A. Jongenelen, Th. Tol en W. C. Uitentuis.

Na die eerste training wordt er verlof gegeven en daarna wordt het grootste deel ingedeeld bij de Staf Compagnie, waar de M. T. deel van uit maakt. Het aanwezige kader bestaat uit de volgende personen: Motor Transport Officier, 1^e Luitenant A. v.d. Veen (reserve Off.) Motor Transport Onderofficier, Sergeant o. v. w. - H. Timmermans, Hoofd werkplaats, Sergeant o. v. w. - E. de Jager, Korporaal Rij Instructeur o. v. w. - J. A. Derksen. Korporaal o. v. w. - G. van Leeuwen, Korporaal B. O. S. (Benzine - Olie - Smering) o. v. w. - J. v.d. Stelt, Korporaal Chauffeur

o. v. w. - C. v.d. Horst, Soldaat 1^e klas Rij instructeur dpl.- P. van Asten Soldaat 1^e klas Chauffeur o. v. w. - A. Hagen, Soldaat 1^e klas o. v. w. - E. Scheerder.

Bij de M. T. in Arnhem wordt aangevangen met auto rijinstructie, er wordt les gegeven door van Asten, Derksen en v. d. Horst.

De personen die later waren ingedeeld bij dit peloton van de Stafcompagnie zijn:

P. van Asten Leende Chauffeur instructeur, A. Abbink Eibergen Schrijver, J. L. Baas Amsterdam Monteur / Chauffeur, J. A. Baltus Castricum Chauffeur, S. Beuving Gem. Avenhorn, J. Boekestijn de Lier, W. Boksem Rotterdam, M. de Bont Den Bosch, H. Bruggink Doetinchem, D. Broekhuizen Zaandam Monteur sold. 1^e Klas, J. A. Derksen Arnhem Instr. Chauffeur Korporaal, Dijkman Blokker Chauffeur, J. Frieszo Assen, J. de Goeijen Almelo, J. Gravesteijn Wormerveer, A. Hagen Arnhem, J. H. Heijgen den Haag, C. v. d. Horst Amsterdam Instr. Chauffeur Korporaal, G. v. d. Hurk Heerhugowaard Chauffeur, E. de Jager Ooster Nijkerk Monteur Sergeant, A. Jongenelen Hoofddorp Chauffeur, O. Krist Amsterdam, G. van Leeuwen Rotterdam Chauffeur Korporaal, H. Meinderts Waga Monteur, L. Paardekooper Arnhem Chauffeur C. van Rij Arnhem E. Scheerder Arnhem J. v.d. Stelt Voorburg B.O.S. Korporaal V. Strack v Schijndel Rotterdam Chauffeur, H. Timmermans

MT school opl

Den Haag M. T.O. O. Sergeant, Th. Tol Volendam Chauffeur, W. C. Uitentuis Edam Chauffeur, A. v. d. Veen Amsterdam M. T. O. 1^e Luitenant, G. Vermeulen Huissen Chauffeur, C. van Vliet Utrecht, A. Weterings den Haag Monteur Korporaal. Zoals beschreven zijn bovenstaande personen niet allemaal direkt bij de M. T. ingedeeld in Arnhem 1948, enkele zijn eerst ondergebracht bij een Infanterie Compagnie en na de eerste 6 weken over gegaan naar hun eigenlijke bestemming om opgeleid te worden voor hun toekomstige functie. Ook zijn er personen die eerst zijn opgekomen bij een andere onderdeel, zo is het

de bedoeling dat in dit herinneringswerk een ieder zo veel mogelijk zijn versie geeft over zijn voorgeschiedenis en zijn opleiding en op welke wijze hij tenslotte is ingedeeld bij de M. T. van bovengenoemd Bataljon. Daarna volgt, voor zover mogelijk, van een

ieder het verloop tot aan het moment van uitzending naar Nederlands Indië en met welke taak en rang hij is ingedeeld. Daarna het verloop in Nederlands Indië, zoals b. v. een detachering bij een andere Compagnie en zijn wetenswaardigheden. Tenslotte de thuisreis in 1950, de demobilisatie en terugkeer in het burger leven, en verdere levensloop.

Er zijn op het moment dat men is begonnen met het schrijven van dit werk al 10 personen overleden, het was soms moeilijk van hen gegevens te vergaren, maar van het merendeel zijn wij redelijk op de hoogte van de periode tot aan hun overlijden.

Hoofdstuk 02

Het is 7 november 1946 als in Arnhem, zowel in de Menno van Coehoorn kazerne als in de Saksen Weimar kazerne de lichte dienstplichtigen binnen komt, die allen gehoor hebben gegeven aan hun oproep om daar te verschijnen. De meeste zijn met de trein gekomen waarvoor een vrij vervoerbewijs

voor de Nederlandse Spoorwegen was verstrekt. Een deel van het latere M.T. peloton is niet aanwezig bij deze opkomst, zoals later wordt beschreven in dit boek moeten zij zich melden bij het Artillerie Meet-regiment te Amersfoort.

De opdracht voor de eerst genoemde was om met de eerste reisgelegenheid te vertrekken na 07.00 uur. In de kazernes aangekomen moet iedereen zich melden bij de administratie en daar werd verteld bij welke compagnie men voorlopig was ingedeeld, en naar welk gebouw men zich moest begeven. Aangekomen bij het betreffende gebouw moest men de kamers opzoeken, waar men met mede recruten werd ondergebracht. Die kamers varieerden van 10 tot 20 personen, de meesten sliepen in een stapelbed, waarbij kasten waren geplaatst om de spullen op te bergen. Het was al gauw duidelijk dat nadat men de kazernepoort was binnen gegaan er een grote verandering in het leven zou komen. Als norm werd aangenomen dat men de wapenen zou gaan dragen ter verdediging van het Vaderland, en ter handhaving van de vrijheid. Het is de bedoeling om van burgers

soldaten te maken, er moest rekening worden gehouden met de vele andere jonge mannen, die samen op één kamer waren gelegd en die vaak andere opvattingen en ambities hadden, en mogelijk ook een andere godsdienstige overtuiging. Vervolgens werd iedereen bijgebracht dat de eerste plicht van een militair is: Gehoorzaamheid aan zijn militaire meerderen. Voorts moest men er van doordrongen zijn, dat zodra men zich in uniform ging vertonen in het openbaar, men in hem de vertegenwoordiger ziet van het leger. En zo zijn er pagina's vol te schrijven over het nieuwe leven dat vanaf die dag was begonnen, waarbij ook vooral de kennis van de krijgstuicht van groot belang was.

Op de betreffende kamer, waar men dan was ingedeeld, konden de eigendommen zoals de toilet spullen in de kast worden opgeborgen. Zo werd er

ook geleerd op welke ordelijke wijze het bed moest worden opgemaakt. Aan het hoofdeinde hoort het z.g. "Wolletje" te worden geplaatst, iedereen moet exact op de zelfde voorgeschreven wijze zijn toegewezen dekens zo opvouwen dat het op een pakketje lijkt, en als bij inspectie blijkt dat het niet volgens de voorgeschreven regels gebeurd is, dan wordt het ogenschijnlijk goed opgemaakte Wolletje weer overhoop gehaald en kan men met opvouwen opnieuw beginnen. In ploegjes wordt men daarna bij de foerier gebracht die al naar gelang de maten een uniform verstrekt, dat uniform was toen het z.g. battleddress met alles wat daarbij hoort. Het passen van de uniformen was lachwekkend, te klein, te groot, of niet bij elkaar passend omdat de voorraad uit Engelse en Canadese dumpen was gehaald, die afwijkend van kleur waren. Zo waren de baretten onwijs groot en werden "Vliegdekschepen" genoemd. Later werd geleerd dat als er onder in de broekspijpen loodjes, die aan touwtjes waren geregen, werden geplaatst dat de pijpen strak kwamen te hangen, en werden zo in de enkelstukken gevouwen. Om de vouw mooi in die broekspijp te houden werd weer wat anders geleerd. Voordat men van de nachtrust ging genieten moest die vouw vochtig worden gemaakt, waarna de broek netjes opgevouwen onder de dekens werd gelegd en deze al slapende werd geperst, de volgende ochtend leek het wel of de broek zo uit de stomerij kwam, tenzij het opvouwen op de verkeerde wijze had plaats gevonden. Zo verliepen de eerste dagen met een medische keuring, en informatie over wat er allemaal zal gaan gebeuren in de komende tijd. Er worden distinctieven uitgereikt, zoals stukjes stof waar het onderdeel Prinses Irene op staat, en de Nederlandse leeuw, en die moet men zelf op de mouwen van het uniform naaien, hetgeen voor velen ook de eerste keer is dat zij naald en garen hanteren. Zo moet men het koper dat aan het uniform zit

poetsen en de koppel en enkel stukken met blanco behandelen. Waarschijnlijk om de discipline er in te stampen worden er eindeloze exercitie oefeningen gehouden. Alle opgekomen dienstplichtigen waren dus recruit en waren de eerste tijd geconsigneerd en mochten het kazerne terrein niet verlaten, maar wel werd er geleerd hoe men in het gelid moest aantreden, b.v. op het appél dat enkele keren per dag werd gehouden.

Zo verlopen de eerste twee weken en er worden er vrij vervoersbewijzen en een verlofpas uitgereikt om het weekend naar huis te kunnen gaan. De kraag moet gesloten worden gehouden, deze mag pas geopend worden na 6 weken want dan wordt aangenomen geen recruit meer te zijn. Om met verlof te gaan wordt er in groepsverband naar het N. S. station van Arnhem gelopen. Als dan die eerste 6 weken erop zitten krijgen de meeste hun uiteindelijke bestemming, zo komen er 4 Compagnies infanterie, 1 compagnie Ondersteuning en een Staf Compagnie. Zij die de functie krijgen van monteur bij de M.T. gaan voor scholing naar Utrecht, hierover schrijft Ton Weterings later zijn verhaal. Inmiddels zijn de personen die eerst bij het Artillerie Meetregiment in Amersfoort waren opgeroepen nu ook overgeplaatst naar Arnhem en ingedeeld bij de M.T. dat een onderdeel is van de Staf Compagnie. De chauffeurs krijgen hun rijlessen en wat daarbij meer komt kijken aan theorie, ook daarover schrijven deze mannen hun verhaal in dit boek. Men wordt eigenlijk gereed gestoomd om dienst te gaan doen in de tropen. De winter is erg koud en dat is niet altijd prettig omdat de gebouwen amper verwarmd zijn. De kazerne heeft namelijk nog al wat schade opgelopen in de tweede Wereldoorlog, toen de Duitse bezetter hun kwartier had in die gebouwen.

De Vaandeldrager. Het standbeeld is ontworpen door Eduard Speyart van Woerden (1924 – 1996), lid van een adellijke familie. Hij was beeldhouwer, medailleur en restaurator. Hij werd opgeleid aan de Academie Kunstoefening in Arnhem en de Weense Akademie der Bildende Kunste, met later nog eens een opleiding tot restaurator in Rome. De kunstenaar nam in 1994 geheel onverwacht contact op met de regimentsconservator.

Hij was op zoek naar een actuele lijst met de namen van de gesneuvelden van de Brigade. Deze namen kwamen op plaquettes die werden aangebracht in de "nissen" in de voet van het monument. Speyart nam de kosten voor zijn rekening en alles werd in stilte geregeld. Blijkbaar was het al in 1955 de bedoeling dat dit zo zou gebeuren, alleen werd het toen te duur. De kunstenaar wilde dit blijkbaar nog afwerken. Bij de 50e herdenking van de bevrijding van Tilburg was het monument eindelijk compleet.

fuseliers toen en nu....!

Tekst: Melanie Giesen-Schuurmans

In deze rubriek wil ik graag iemand aan het woord laten die een verleden heeft bij het Regiment en nu lid is van de VVGFPI.

Hoe gaat het nu met deze persoon? Wat doet hij/ zij tegenwoordig en wat is zijn/haar band met het Regiment?

Dit keer is het de beurt aan: **Jordy Hollewand**

Mijn naam is Jordy Hollewand, 39 jaar oud, gelukkig verliefd en ik heb 3 kinderen (een van 17, een van 14 en een van 9 jaar oud). In 2003 heb ik, na 8 jaar, de dienst verlaten en ben ik begonnen bij Justitie als groepsleider in een jeugdgevangenis. In het verlengde hiervan heb ik een zorgorganisatie opgezet in Tilburg, Eindhoven, Helmond en Venlo genaamd Acut Woonbegeleiding. Binnen mijn organisatie bieden wij (jonge) volwassenen met uiteenlopende hulpvragen begeleiding naar zelfstandigheid.

Wat is je band met het Regiment?

Ik heb vanaf augustus 1995 tot november 2003 in dienst gezeten. Na de AMO (Algemene Militaire Opleiding) en functie-opleiding begin januari 1996, ben ik bij 17 Pantserinfanteriebataljon GFPI Staf, Staf-Verzorgings en Ondersteunings Compagnie (SSVOSTcie geplaatst om de functie van chauffeur YPR zware mortieren te vervullen bij het 2^e Mortierpeloton 120mm. In deze functie ben ik met de A-Compagnie op uitzending geweest naar Bosnië, SFOR 1. De A-Compagnie ging toen op uitzending onder de vlag van 101 Tankbataljon RHPA en wij, als mortierpeloton, gingen met ze mee. Dit in de stand van Fuselier der Eerste klasse.

Na mijn eerste functie ben ik Shelterchauffeur geworden voor de compagniescommandant en de rechterhand van de CA (compagniesadjutant) Bart Spijkers. In deze functie ben ik ook op uitzending geweest naar Bosnië, SFOR 5. Ik heb deze functie 2 jaar gedraaid en heb vervolgens de keuze gemaakt om terug te keren naar de Vuursteun. Ik werd chauffeur YPR bij het vuursteuncoördinatiecentrum

(VSCC). Tijdens mijn laatste functie heb ik (tijdelijk) bij de S1 van het 17^e gewerkt. In deze periode heb ik voornamelijk meegeholpen bij het organiseren van het 65-jarig bestaan van het regiment. In de zomer van 2001 heb ik het 17^e Bataljon verlaten om naar Seedorf te gaan om Sergeant zware mortieren te worden bij 42 Pantserinfanteriebataljon Limburgse Jagers.

Doordat de kazerne in Seedorf zou gaan sluiten en er gezinsuitbreiding kwam heb ik in 2003 defensie verlaten en de overstap naar Justitie gemaakt. Ik ben dus 2x op uitzending geweest naar Bosnië, SFOR1 met de A-Compagnie / 2^e Mortierpeloton onder de vlag van 101 Tankbataljon RHPA (locatie Sisava) en SFOR5 als rechterhand van de base-adjutant Bart Spijkers.

Wat is je leukste/ fijnste/ mooiste herinnering aan je tijd bij 17 Pantserinfanteriebataljon GFPI?

Ik kijk nog steeds terug op een hele mooie diensttijd! De uitzendingen, de oefeningen, de kameraadschap, de vriendschappen die daar zijn ontstaan zijn onbetaalbaar! Blijvend en erg mooi. Als ik dan toch de mooiste herinnering moet zeggen zonder iemand te kort te doen dan is dat toch de uitzending SFOR 5. De “drie-eenheid”, Bart Spijkers, John van de Griendt en ik...geweldig!

Vertel eens iets over je VVVGFI-Lidmaatschap.

Ik ben al lid vanaf de oprichting “het eerste uur”. Je kunt tegen je burger vrienden vertellen wat je hebt meegemaakt, ze willen het wel snappen maar snappen het toch niet. De kameraadschap die binnen defensie en op uitzending is ontstaan begrijp je en voel je alleen maar als je het hebt meegemaakt. Ik probeer jaarlijks naar de reünie te komen, een biertje drinken en gezellig bijpraten. Ik kijk er jaarlijks echt naar uit om naar de reünie te gaan en hopelijk weer een hoop oude bekenden tegen te komen.

Vrienden van de voormalige Westenbergkazerne

“NEVER A DULL MOMENT”

De dagelijkse gang van zaken als Fuselier in de Westenbergkazerne Schalkhaar in de jaren '70 en '80 was zeker niet saai te noemen. Voor de Defensie-organisatie stond deze periode vooral nog in het teken van de koude oorlog, lees: de niet aflatende dreiging van een confrontatie met het Warschau Pact, tegenhanger van de NAVO. Maar ook de maatschappelijke ontwikkelingen binnen onze Nederlandse samenleving drukten een stevige stempel op deze periode. De Koninklijke Landmacht kreeg te maken met de VVDM (Vakbond Voor Dienstplichtig Militairen), een soldatenvakbond, mondige soldaten en als meest opvallend uitvloeisel: de vrije haardracht. Bovendien keek de samenleving steeds kritischer naar nut en noodzaak van haar zwaarmacht. Desondanks ging de bewapeningswedloop tussen Oost en West gewoon door en werd de bewapening steeds moderner. Natuurlijk waren deze ontwikkelingen van directe invloed op het werken binnen de kazernepoorten. Het meeste beroepskader paste zich echter in de praktijk van alle dag zonder al teveel moeite aan. Ook toen stond je immers als militair midden in de samenleving en groeide je mee met haar ontwikkelingen.

Het 13^e Pantserinfanteriebataljon GFPI, dat op de Westenbergkazerne gelegerd was, was een van de tien parate pantserinfanteriebataljons die de Koninklijke Landmacht in die periode rijk was, als

Tekst: Majoor der Fuseliers b.d. Arend Brinkman

onderdeel van het 1^e Legerkorps, bestaande uit de parate 1^e en 4^e Divisie en de mobilisabele 5^e Divisie. De opleiding en trainingscyclus voor de pantserinfanteriebataljons was hetzelfde. De band met ons Koningshuis en de daarmee gepaard gaande ceremoniële taken gaven ook toen een bijzonder tintje aan de diensttijd van de Fuseliers. De KL was toentertijd een dienstplichtig leger. Het bestond uit een mix van beroeps- en dienstplichtig kader en grote aantallen dienstplichtig soldaten. Het stond garant voor een onafgebroken cyclus van opleiden en trainen van grote aantallen dienstplichtige militairen. De dienstplichtige soldaten stroomden rechtstreeks in bij het bataljon en kregen daar in de zogenaamde schoolcompagnie gedurende 4 maanden hun basisopleiding. Het dienstplichtig kader volgde eerst een kaderopleiding aan de School Reserve Officieren en Kader Infanterie in Ermelo en stroomden aan het einde van de “schoolperiode” in

bij de compagnie. Gedurende de rest van de periode bestond het programma uit een uitgebreid oefen- en trainingsprogramma. Dat varieerde van standaardoefeningen op het niveau van de groep, het peloton en de compagnie tot en met bataljonsoefeningen op oefenterreinen in binnen- en buitenland. Met regelmaat werd deelgenomen aan grote internationale NAVO-oefeningen, buiten de oefenterreinen in Duitsland. Die oefeningen waren stevast gericht op een confrontatie met het

Warschau Pact. Realistisch nagebootst omdat nage-
noeg het gehele optreden inclusief sterkte en bewa-
pening van de tegenstander bekend was. Kortom,
datgene wat er in de operatieplannen stond werd
keer op keer beoefend. Verder stond er voor iede-
re compagnie de veertiendaagse oefening Pantser-
storm bij het KCT (Korps Commando Troepen) in
het jaarprogramma. Ook voerde iedere compagnie
diverse schietseries uit en knapte een week “site-
wacht” op in Darp of 't Harde, als beveiliging van
in Nederland opgeslagen kernwapens. De jaarlijkse
zogenaamde CI (Commandanten Inspectie), waar-
bij het niveau van de hele eenheid op alle terreinen
werd getoetst, als ook de periodieke MIO (Materi-
eel Inspectie Orgaan) waarbij hetzelfde gebeurde
op materieelgebied, vroeg om de nodige aandacht,

extra training en onderhoud. Het oefenprogramma
werd steevast afgewisseld door ceremoniële dien-
sten, met Prinsjesdag als jaarlijks hoogtepunt. Met
maar één bataljon op de Westenberg trokken de
kazernewachtdiensten en compagniesdiensten ook
nog eens een stevige wissel op het personeel. Daar-
naast liepen specialisatie- opfris- en carrière cursus-
sen voor het beroepskader dwars door het program-
ma heen. Vanzelfsprekend, zoals ook nu nog, werd
jaarlijks de verjaardag van het Regiment gevierd en
was er de sportdag met deelname van het Belgische
bataljon Bevrijding. Tenslotte mag het intensieve
mess-leven, een niet onbelangrijke factor voor de
saamhorigheid, niet ontbreken in deze opsomming.
Terugkijkend was het intensief maar goed dienen in
Schalkhaar. And never a dull moment!

25 Jaar fuseliers in Oirschot

25 JAAR FUSELIERS IN OIRSCHOT 1992 – 2017

Tekst: Generaal-majoor der Fuseliers b.d. Leen Noordzij

Wie herinnert zich niet de val van de Berlijnse muur
op 9 november 1989? Het was de eerste domino-
steen uit een reeks die viel. Niet lang daarna, op 1
juli 1991, viel het Warschau Pact uiteen en in dat
zelfde jaar op 25 december de USSR (Unie van Soci-
alistische Sovjet Republieken).

Vanaf nu vrede op aarde moeten de politici in Neder-
land gedacht hebben en ze waren er als de kippen bij
om vredesdividend te gaan innen. Het grote cashen dat
tot op de dag van vandaag voortduurt, was begonnen.
Al in het voorjaar van 1992 werden de eerste bezuini-
gingsmaatregelen bekend gesteld. Ik herinner me nog
dat al het kader van de 13e Gemechaniseerde Brigade

in de bioscoop
moest verzamelen
om deze aan te ho-
ren. Ik was toen
Commandant 17
Pantserinfanterie-
bataljon Regiment
Limburgse Jagers
en met dat regiment
waren we gelukkig.
Na decennialang
behoort te hebben
tot het Regiment
Chassé, was de re-
giments- en tradi-
tiebeleving door de
wisseling in 1987
er alleen maar op

vooruit gegaan. Groot was dan ook de verwarring toen
we te horen kregen dat 13 Pantserinfanteriebataljon
Garde Fuseliers Prinses Irene in Schalkhaar een van
de eerste slachtoffers van de bezuinigingen zou wor-
den. En dat het 17^e weer een regimentswisseling stond
te wachten en wel op korte termijn, want wij zouden
die van het 13^e gaan overnemen. Ontsnappen was geen
optie, evenmin als een ander de schuld geven, dus dan
maar het beste ervan maken.

Ik heb contact gezocht met mijn collega bataljons-
commandant van het 13^e Pantserinfanteriebataljon,
Luitenant-kolonel Bokhoven (N.B. ten tijde van de
traditie-overdracht inmiddels opgevolgd door Luite-
nant-kolonel Lemmen), om een afspraak te maken.
Het werd tijd om iets op te steken over wat gardist
zijn zoal inhoudt. Samen met Hoofd Sectie S1 Ka-
pitein Aerts en Bataljonsadjutant Choinowski werd
ik uitgenodigd op de verenigingsmaaltijd in Schalk-
haar en de middag was een mooie gelegenheid om
informatie op te zuigen.

In enkele uren tijd nam Bokhoven met ons een lange
lijst door van zaken die bij de traditiehandhaving
van GFPI hoorde. We konden onze oren niet gelo-
ven, te meer daar 42 Pantserinfanteriebataljon BLJ
v.w.b. het Regiment Limburgse Jagers de traditie-
handhaver was en er dus bij het 17^e nauwelijks ac-
tiviteiten op dit gebied werden ontplooid. We heb-
ben alles keurig genoteerd om er de dagen erna nog
maar eens rustig naar te kijken. Bokhoven vond het
verder wel een goed idee als ik mij als aanstaand re-

Stickerontwerp Stef Fridaël

gimentscommandant tijdens de verenigingsmaaltijd in een toespraak zou voorstellen aan de aanwezigen om wat vertrouwen bij hen te wekken. Kennelijk is dat gelukt want de traditie is volgens plan vrij snel daarna op 10 juli overgedragen. Op de terugweg naar Oirschot hebben wij drieën in de combi nog wat geëvalueerd. Het was ons overduidelijk dat er een flinke klus op ons afkwam maar we zouden de schouders eronder zetten en zo goed mogelijk met de lange lijst aan de slag gaan. Pas later ontdekten we dat overdrijven ook een vak is. De traditiekamer bijvoorbeeld was niet veel meer dan een stoffige zolder met wat regimentsspulletjes, deels uitgestald, maar ook veel in verhuisdozen. En dat was niet vooruitlopend op de verhuizing naar Oirschot. Met veel dank verschuldigd aan Hans Sonnemans mag ik wel stellen dat dit in Oirschot aanzienlijk beter uit de verf is gekomen!

Dat de overdracht goed is verlopen, is voor een belangrijk deel te danken aan de medewerking die wij mochten ontvangen, zowel van de beide betrokken bataljons en de 13^e Brigade als van de BLS (Bevelhebber der Landstrijdkrachten). Niet in de laatste plaats op financieel gebied, anders kun je bijv. een waardige traditiekamer wel vergeten.

Behalve aan materiële zaken, moest er ook aandacht worden geschonken aan een andere 'mindset'. Enthousiast een andere, onbekende regimentstraditie gaan beleven, is nu eenmaal geen kwestie van simpelweg een knop omzetten. Op de eerder genoemde lange lijst stond ook het contact met de oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene en de vele activiteiten die met en voor hen werden ontplooid. Dus waarom niet begin juli met hen naar Normandië?

Dan konden we kennis maken, konden ze ter plekke uitleg geven en op het strand de koorden uitreiken die we vervolgens traditiegetrouw in zee konden nat maken. Ik heb het idee met Rudi Hemmes besproken en hij was direct enthousiast. Tja, en dan natuurlijk de vraag, wie gaat dat betalen? Ik heb dit "detail" met de BLS besproken en ook hij vond het gelukkig een goed idee. En hoewel de Krijgsmacht er toen financieel iets gunstiger voor stond dan nu, het was immers pas de eerste bezuinigingsgolf, ging het toch boven de begroting om het hele bataljon (N.B. in die tijd volgens de otas, de organisatietabel, nog 790 man) mee te nemen. Dat het 13^e Bataljon de reis- en verblijfskosten voor de oud-strijders voor haar rekening nam, veranderde dat niet. Na zorgvuldige selectie viel daarom de keuze op de A-Compagnie onder commando van Kapitein Duvekot, al het beroepskader en nog een handvol gelukkigen.

Na uitreiking van het Fuselierskoord, speldt Rudi Hemmes de dasspeld op bij toenmalig Overste Leen Noordzij

Uitreiking van de koorden op het strand van Arromanches

Het is een fantastische reis geworden, zowel voor de gardisten in spé als de oud-strijders, waarop nog steeds iedereen die erbij was, met genoeg terug kijkt. Maar het belangrijkste is dat het aan zijn doel heeft beantwoord, de reis heeft de omslag in regimentsbeleving beslist geholpen. Nog met de reis in

De nieuwe Regimentscommandant met het vaandel houdt toespraak

het achterhoofd verliep de traditie-overdracht op 10 juli probleemloos.

Niet dat daarmee het werk was gedaan, de lijst was lang zoals gezegd. Gaandeweg hebben wij en onze opvolgers er verder met verve invulling aan gegeven. En die lijst zelfs nog uitgebreid. Tot op de dag van vandaag, waarvoor dank aan alle regimentsleden!

HET GARDE LIMBURGSE FUSELIERS – TRANSITIE VAN EEN TROTSE COMPAGNIE IN 1992

*Tekst: Luitenant-kolonel der Fuseliers Marcel Duvekot
(voormalig zelfbenoemd regimentscommandant Garde Limburgse Fuseliers)*

De A-Compagnie, novemberlichting 1991, kwam op als Limburgse Jager, maar nog voor we paraat gingen werd duidelijk dat ze van regiment zou switchen. Van “boerenbataljon” naar Garde. Voor de beroeps zou dat een regimentsswissel voor de tweede maal binnen enkele jaren betekenen. We zaten nog in de z.g. schoolperiode en het gros van de (kader) school-instructieset stond sceptisch tegenover dat “garde gedoe”. Voor de dienstplichtigen zou het een simpel embleempje wisselen gaan betekenen. Maar hoe kun je vandaag trotse Limburgse Jager zijn en morgen de trotse Fuselier uithangen? Daar was een list voor nodig.

In die tijd was het een goed gebruik na een dag hard werken nog even met het kader de compagniesbar te bezoeken. Onder het genot van een toverdrankje werden de nodige zaken besproken. Zo ook de zorgen m.b.t. de aanstaande regimentstransitie.

350 jaar SEDAN

De Compagnies Sergeant-majoor Hein Asveld had zijn ‘roots’ liggen bij de Fuseliers. Hij wist ons ervan te overtuigen dat hier kansen lagen. Een geweldige regimentsgeschiedenis met levende traditie en oudstrijders vol verhalen, hoe anders dan wat eikenloof en een ver van je bed historie (sorry, de traditiebeleving: het leefde niet zo na de wisseling van '87).

Na de regimentsswisseling had de parate A-Compagnie behalve een stevig oefenprogramma ook een rijk gevulde regimentsskalender op het programma staan. In augustus stond er een erewacht ter gelegenheid van het 350 jarig bestaan van Sedan.

Deze stad heeft een Oranje geschiedenis (Prinses Elisabeth, dochter van Willem Prins van Oranje was gehuwd met de Prins van Bouillon. Het Prinsdom Sedan is lang een vrijhaven voor protestanten geweest en heeft zodoende een historische band met de noordelijke Nederlanden). Nu we er toch heen gingen hebben we er ter plaatse nog een kleine WO I Battle Fieldtour aan vastgeknoopt. De ceremonie zou een prima generale vormen voor Prinsjesdag, beide evenementen waren in ceremonieel tenue.

De A-Compagnie moest dus snel aan de bak en daar was ook regimentssbeleving bij nodig. We verzonnen een list: Wij doopten ons om tot Limburgse Fuseliers. De Second (Eerste Luitenant Marc Jacobs) tekende een hybride embleem, waarbij elementen van Limburgse Jagers en Fuseliers werden gemengd.

We lieten de compagnie met oranje ondergrondjes onder het Limburgse Jagerseembleem aantreden. Soms al met oranje sjaaltje. De dienstplichtige Limburgse Jagers hadden er wel schik in. Het onderscheiden van de rest van het bataljon werkte goed. De A-Compagnie kreeg vleugels. Won op het sportieve vlak alles wat er te winnen viel (sportdagen, zaal-

voetbalcompetitie en regio crosses). Het groeide uit tot een ondeugende sportieve en trotse club met een eigen identiteit.

Op weg naar 10 juli 1992 werd duidelijk dat de A-Compagnie in zijn geheel samen met het kader van het bataljon en oud-strijders van de KNBPI mee mocht naar Normandië (3-5 juli). Welke dienstplichtige kon toen vertellen dat hij binnen twee maanden een battlefield tour WOI en WOII zou gaan maken?

De reis naar Normandië werd er een met hindernissen. Er waren stakingen waarbij de vrachtvervoerders wegen blokkeerden. Gelukkig bleek de aanwezigheid van oud-strijders de sleutel tot 'freedom of movement'. Met vertraging lukte het om er door te komen. Desondanks werd de vertraging en de mix van soldatenhumor voor een enkele buschauffeur teveel gevraagd. Betrokkene raakte over de kook en liet een bus met kader aan hun lot over, om foeterend te voet er tussenuit te knijpen. Goed dat ex-rij-instructeur, Sergeant der Eerste Klasse John Sänderker het hoofd koel hield en doodleuk de reis met de bus voortzette.

Het bataljon had in Normandië een voortreffelijk programma voorbereid. We logeerden op een campus van waaruit de eerste Brigade-opstellingen bij St. Côme, de omgeving van Pegasus Bridge, Pointe du Hoc, en de Amerikaanse begraafplaats St. Laurent werden bezocht. Uiteraard werden de stranden en musea van Courseulles sur Mer en Arromanches ook bezocht. Mede door de aanwezigheid van de 14 oud-strijders onder leiding van generaal Rudi Hemmes liet deze tour diepe indrukken achter. Zij gaven ons ter plekke uitleg en versterkten ons besef dat vrijheid niet vanzelfsprekend is. Jong en oud werd gevangen door het Fuseliersvirus.

Oud-strijders met Rudi op het strand

De tweede dag zou een ieder op het strand van Arromanches het inmiddels fel begeerde Fuselierskoord

(invasiefluitkoord) van de oud-strijders ontvangen. Op de avond voorafgaande stak de leiding van de A-Compagnie onder het genot van een drankje de koppen even bij elkaar. Het Garde Limburgse Fuseliers zou weldra opgeheven worden; dat moest met een stunt gepaard gaan. De voorpret was groot, nu het kader informeren en zorgen dat op 'need to know' basis de juiste voorbereidingen worden getroffen voor morgen...

Bataljon aangetreden

Het bataljon staat aangetreden, na een gloedvol betoog van Generaal-majoor Rudi Hemmes volgt de uitreiking van het koord en de toost met calvados. De Irenemars wordt gespeeld, waarna de bataljonscommandant zich naar de microfoon begeeft voor zijn speech. Op dat moment stap ik als compagniescommandant naar voren, commandeer de compagnie tot rechtsomkeert en commandeer in volle breedte de afmars de oceaan in. De stunt was bedacht, droge kleding in de bus, niemand de mond voorbij gepraat, maar onderschat niet de emoties die vrij kwamen bij de oud-strijders en het publiek. Er werd ongepland een nieuwe gewoonte aan de regimentstraditie toegevoegd. Sindsdien worden de koorden 'nat gemaakt', bij voorkeur op een plaats die voor het regiment historische betekenis heeft.

Nieuwe Fuseliers te water

Tot 10 juli bleven we Limburgse Fuselier, daarna schikten we ons als A-Compagnie weer in de rijen van het Regiment in het Oirschotse zand. De transitie, de regimentsbeleving en de streken, hebben die A-Compagnie tot een hechte club gesmeed.

Een Fuselieerseheid met een eigen dweilorkest (de Lurkers). Prima militaire opleiding & training ging hand in hand met humor en beleving. Diverse dienstplichtigen zijn trouwe volgers van het regiment gebleven.

De Vaandeldrager. Begin jaren tachtig van de vorige eeuw gaf de Vereniging van Oud Strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade "Prinses Irene" een boekje uit met alle adresgegevens van de leden. Het werd bekend als het "oranje boekje" met op de voorzijde een zwarte gestileerde tekening van het beeld de Vaandeldrager. Enk Feldhaus van Ham was hier van de initiator, als "PR-officer" van de vereniging. In 1985 startte Math van Hooff met eerste verenigingsblad, een kwartaal uitgave. Op de eerste drie nummers was het inmiddels bekende logo van het beeld te zien en

de naam van het blad was daarom bijna vanzelfsprekend: De Vaandeldrager. De geschiedenis is bekend, het blad is blijven bestaan als regimentsblad en de naam is altijd zo gebleven. Regelmatig verscheen het Tilburgse standbeeld op de voorpagina van het blad. Zelfs de latere eindredacteur Henrie Doreleijers poseerde in december 1994 in ceremonieel tenue voor het beeld.

Uit de museumvitrine

DE SCHEEPSBEL VAN HET REGIMENTSMONUMENT

Het is altijd een plechtig moment, tijdens een herdenking bij het Regimentsmonument: het luiden van de bel als aan- en afkondiging van de minuut stilte. Sinds 2002 is dit (her)ingevoerd door de toenmalige Regimentscommandant Luitenant-kolonel der Fuseliers Harold Jacobs. Hij nam dit gebruik over van het

Door Hans Sonnemans, Regimentsconservator.

Regiment Van Heutsz, waar hij eerder bij diende. De prachtige bronzen scheepsbel was al jaren eerder aan het monument bevestigd, maar wat is het verhaal erachter?

Van Middelburg naar Pankalan

De scheepsbel is voorzien van de inscriptie "Middelburg" en het jaartal 1785. Volgens het gemeentearchief van Middelburg is de bel vervaardigd door Michiel Everhard. Hij werkte in de klok- en geschutgieterij die gevestigd was in een deel van de Abdijgebouwen (tot 1786). De bel zal vermoedelijk geleverd zijn aan de Verenigde Oost-Indische Compagnie, die in Middelburg een belangrijk kantoor had, de Kamer Zeeland. Wanneer en aan welk schip de scheepsklok is geleverd, is helaas nog niet achterhaald. Hiervoor is nog eens diepgaand archiefonderzoek nodig, zeker om de verbindende schakel te vinden die de bel verbindt met onze Regimentsgeschiedenis.

Overste Verweij en voorzitter VOSIB Jan Elbers tijdens een ceremonie in 2000.

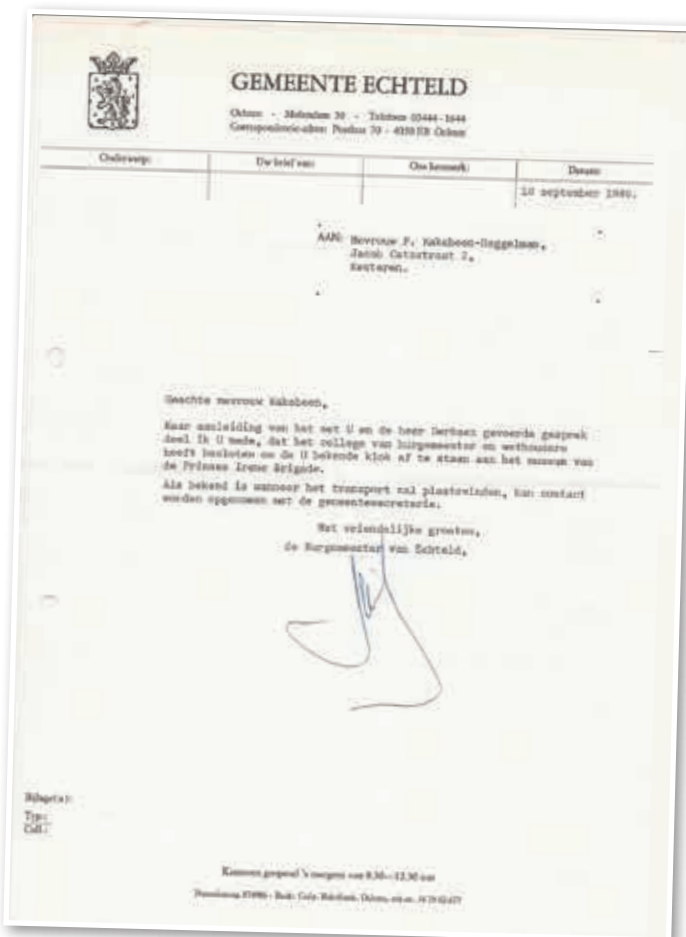
Scheepsbel van het monument: vermoedelijk gegoten in Middeburg.

Pas zo'n 150 jaar later kunnen we het verhaal van de scheepsbel weer oppakken. De bel deed namelijk dienst op de buitenpost Pankalan op West-Java, bij de 3e Compagnie van het 6e Bataljon (412 Bataljon Infanterie GRPI) van het Garderegiment Prinses Irene. Pankalan is één van de ver afgelegen buitenposten van het bataljon, dat in 1950, in het kader van de repatriëring, geconcentreerd is in posten op de Poentjak en Buitenzorg. De communicatie vanuit Pankalan met het bataljon is moeilijk en de bevoorrading gaat vanuit de lucht. De kostbare parachutes en containers moeten echter weer per vrachtwagen worden opgehaald.

Van gemeentehuis naar Regiment

Bij het verlaten van de post Pankalan neemt Compagniescommandant Kapitein H. Kakebeen de scheepsbel mee en verstuurt deze naar zijn woonplaats Ochten (gemeente Echteld, vanaf 2002 gemeente Neder-Betuwe in Gelderland). De bronzen scheepsklok krijgt een plaats in de hal van het gemeentehuis in Ochten. Het 6^e Bataljon GRPI scheept in op de "General Mac Rae" (een gecharterd voormalig Amerikaans troepentransportschip) en komt op 23 juni 1950 in Rotterdam aan.

Op 12 april 1980 houdt 6-GRPI voor het eerst een reünie. Daar wordt het idee geboren om de bel weer dienst te laten doen bij het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene, ter nagedachtenis van de omgekomen makkers. Het reüniecomité, vertegenwoordigd door mevrouw F. Kakebeen – Heggelman (weduwe van de compagniescommandant) en de heer Tien Derksen, diende een verzoek in bij de burgemeester van Echteld om de scheepsbel uit het gemeentehuis over te dragen aan het Regiment. De gemeente wilde meewerken en de toestemming was op 10 september 1980 rond: "het college van burgemeester en wethouders heeft besloten om de u bekende klok af te staan aan het museum van de Prinses Irene Brigade."

Document van overdracht scheepsbel gemeente Echteld

Mevrouw Kakebeen – Heggelman onthult de scheepsbel aan het monument (in de Westenbergkazerne te Schalkhaar) op 24 april 1981.

Regimentsmonument

Aanvankelijk lijkt het dus de bedoeling dat de bel een plaats in het museum zou krijgen. Later ontstaat een ander idee: bevestiging aan het Regimentsmonument, toen bij het 13^e Pantserinfanteriebataljon GFPI in de Westenbergkazerne in Schalkhaar. De officiële overdracht vindt plaats op vrijdag 24 april 1981, gelijktijdig met de beëdiging van een aantal officieren. De plechtigheid wordt gecombineerd met een kleine reünie van de 3^e Compagnie 6-GRPI, waarbij ook andere veteranen die daarbij gedetacheerd waren, zijn uitgenodigd. Mevrouw Kakebeen – Heggelman onthult de scheepsbel op zijn nieuwe plek, stevig verankerd aan het Regimentsmonument.

Met de overdracht van de tradities van het Garderegiment Fuseliers van 13 Painbat GFPI naar 17 Painbat in 1992, verhuist ook het Regimentsmonument van Schalkhaar naar Oirschot. De bel wordt weer netjes stevig bevestigd, als blijvende herinnering aan “de omgekomen makkers van 6-GRPI” en aan alle andere omgekomen Regimentsleden. De scheepsbel heeft zijn plaats gekregen bij de gebruiken van het Garderegiment, na een reis van Middelburg, Pankalan (West-Java), Ochten, Schalkhaar naar Oirschot.

Bataljonsnieuws

EAGLES LANDEN WEER IN DE BUMA (BUSHMASTER)

Tweede-luitenant W.A.C. Montanus Eenheid 5, B “Eagle”-Compagnie

Week 26 stond voor de Bravo “Eagle”-Compagnie in het teken van de oefening MOT BIVAK 2. Na een intensieve periode waarbij de focus lag op het optreden te voet, werd het weer noodzakelijk om ons te bekwamen in het gemotoriseerd optreden. In het, voor velen welbekende, oefenterrein Weerterheide ontwaarde zich een heus schouwspel van rondscheurende voertuigen, stofwolken en contactdrills. Een glansrol was hierbij weggelegd voor de acterende voertuigcommandanten. Deze oefening was een uitgelezen kans om de zgn. “skills en drills” op te pakken en voor te bereiden op de niveau-2 testen, die zullen plaatsvinden in week 33. Hoe deze leerdoelen zijn behaald, zal worden uiteengezet in een chronologisch verloop van de oefening.

In de week voorafgaande aan de oefening werd eenheid 5 versterkt door acht Eagles, komende van het zware wapenpeloton. Het initiële verloop van de oefening moest hierdoor op sommige onderdelen worden aangepast. Flexibiliteit stond hierbij hoog in het vaandel. Daar kwam bij dat er geen groepscommandanten waren en de plaatsvervangers er deze oefening dus, spreekwoordelijk, “van waren”. Voor de eenheid was dit een unieke kans om de nieuwe Fuseliers intensief bekend te maken met onze manier van handelen en om de plaatsvervangers te trainen op het niveau van de groepscommandant.

De ochtend van de eerste oefendag stond in het teken van het bepakken en beladen van de voertuigen, waarna de Bushmasters vertrokken naar de Weerterheide. Gedurende de middag konden de commandanten zelfstandig zichzelf en hun personeel trainen op het gebied van verplaatsen en voertuigprocedures. 's Avonds werd er verplaatst over een opgedragen route waarbij de voertuigcommandanten in secties moesten optreden en de “situational awareness” van de chauffeur en boordschutter op de proef werd

gesteld. Het is essentieel voor het gemotoriseerde optreden dat zij elkaar feilloos aanvoelen en als team acteren.

Met de training op de voorgaande dag werd het fundament gelegd voor de bereden contactdrills; het onderwerp van de dinsdag. Om de leerwinst te optimaliseren en in het kader van 'kruipen-lopen-rennen' werd dit eerst opgepakt op groepsniveau. Gefaseerd werd een route afgelegd waarbij de voertuigploeg geconfronteerd werd met tal van uitdagingen. Hierbij kan gedacht worden aan hindernissen, lineaire- en versprongen korte stops en kritieke terreindelen. In combinatie met het lezen van het terrein en de nieuwe groepssamenstellingen was dit een leerzame uitdaging. Dit werd in de loop van de dag opgeschaald naar het optreden in pelotonsverband.

Na twee dagen van verplaatsen en formaties was het tijd voor het volgende onderwerp; de opstelling. Doctrinair gezien is de opstelling "een samenhangend stelsel van (vuur)posities, zo gekozen dat het mogelijk is op gecoördineerde wijze vuur uit te brengen."¹ Hoewel vaak de misvatting bestaat dat de opstelling enkel bij defensief optreden wordt gebruikt, is het niet te ontkennen dat de opstelling bij het huidige optreden van ons bataljon van noodzakelijk belang is. Hierbij in het bijzonder het, ophanden zijnde, omscholen naar de Boxer en de permanente aanwezigheid van onze troepen aan de oostgrenzen van Europa.

Voor de acterende groepscommandanten was het noodzakelijk om duidelijkheid te krijgen in de (afgeleide) taken die horen bij de opstelling. In de loop van de oefening werd de complexiteit van de opstel-

'Verdiepingsslag voor de groepscommandanten bij de opstelling'

ling opgeschaald en werden ook, waar mogelijk, de Bushmasters ingezet.

Na ook dit onderwerp succesvol te hebben behandeld, was het tijd om het voorgaande samen te voegen. Op deze manier werd een zo realistisch mogelijk scenario weggezet, waarbij op elk niveau de nodige moeilijkheid werd ondervonden. Na het voltooien van twee volledige runs werd er teruggekeerd naar de, ons allen zeer vertrouwde, Oirschotsche Heide.

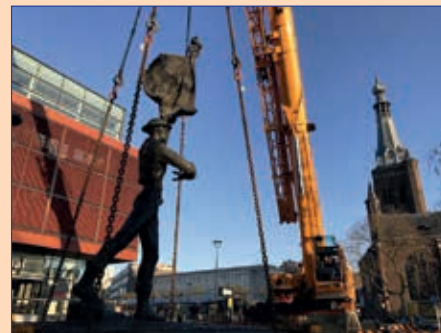
Kortom, alle doelstellingen van de week zijn ruimschoots behaald en de Eagles hebben in het kader van gevechtsbereidheid laten zien dat zij klaar zijn voor de komende uitdagingen. Door met name de plaatsvervangers te trainen, kunnen de nieuwe groepscommandanten die bij ons landen in augustus zonder al te veel belemmeringen starten. Naast dat de leerdoelen zijn behaald was deze oefening ook een waardige afsluiting van de eerste helft van 2017 en kan iedereen nu officieel genieten van zijn welverdiende verlof.

¹ Deze definitie is conform Doctrine Publicatie 3.2.3. Operationale Begrippen.

'Uitstijgen'

De Vaandeldrager. Begin 2017 was het zover: na bijna 40 jaar verhuist de Vaandeldrager van het centrum naar een nieuwe locatie: het vrijheidspark. Schuin tegenover de Heikese Kerk en in de schaduw van de Schouwburg, was het een vertrouwd gezicht geworden: het kleine parkje met daarin het beeld. Wel was er altijd veel overlast van verkeer en geluid bij herdenkingen. Dat gaat nu veranderen.

FUSELIERS GETEST OP HISTORISCHE GROND: STRONG FUSELIER 2017

Tekst: Korporaal Jasper

Maandag 29 mei vertrokken we met de bus naar Normandië voor de wedstrijd “Strong Fuselier 2017”. Na een rit van ongeveer 8 uur kwamen we aan op het bataljonstentenkamp vlakbij het plaatsje Arromanches-Les-Bains. ‘s Avonds hebben we de tent opgezet en de laatste voorbereidingen gepleegd aan de uitrusting voor de wedstrijd.

Dinsdagmorgen om 08.00 uur stonden we gereed voor de kit(uitrusting)-inspectie en verplaatsten we aansluitend met de bus naar Pointe du Hoc. Daar kregen we van mensen van het NIMH (Nederlands Instituut voor Militaire Historie) een interessant praatje over de gebeurtenis die daar heeft plaatsgevonden tijdens D-Day.

Vanaf Pointe du Hoc zijn we te voet verplaatst langs de kust naar het volgende punt op Omaha Beach globaal 8 km verder, tussendoor hingen er regimentsvragen die we met de groep moesten beantwoorden. Het terrein langs de weilanden en door de graanvelden was zwaarder dan verwacht. Daar aangekomen kregen we een speedmars van 3,4 km langs het strand en bij aankomst een ZHKH-casus met gewondenverplaatsing per brancard door een paar kilometer mul zand.

Na weer een aantal kilometers door het heuvelachtige Normandië te hebben gelopen met de groep, kwamen we aan bij de rustlocatie voor de eerste nacht, die werd gerund door de B-Compagnie. Na een vriendelijke ontvangst met koffie mochten we ons nog wel even opfrissen in zee met een drijfpakket gemaakt van de rugzak. Na de nachtrust aan het strand kregen we ‘s ochtends een wapenhandelings-test, een CBRN-test, een verbindingstest en aansluitend een rondleiding door Dominee Teun de Ridder

op de Amerikaanse begraafplaats die veel indruk maakte.

Die dag verplaatsten we weer met de groep te voet verder naar het havenplaatsje Port-en-Bessin. Daar aangekomen kregen we weer een interessant verhaal over de slag die daar plaats vond. Van daaruit liepen we verder naar de rustlocatie van die nacht, die werd gerund door de D-Compagnie. Hier werd flink gelet op de discipline, wat niet iedereen kon waarderen.

De laatste dag verplaatsten we te voet naar het plaatsje Arromanches, de plek waar in 1944 een van de twee geallieerde kunstmatige “Mulberry-havens”

waren aangelegd en waar het eindpunt van Strong Fuselier was. Tussendoor kregen we nog verschillende opdrachten zoals VEITONO, afstand schatten/Call for Fire en natuurlijk waren onze vrienden van de sport er ook weer bij met het onderdeel tokelen. Op dit punt kregen we het laatste verhaal van het NIMH over de Duitse verdedigingsbatterij daar.

‘s Middags liepen we in rap

tempo naar het laatste rustpunt, waar onder andere onderdelen zoals handgranaat gooien, cat-crawl langs de klif, waarnemingsbaan en pop slepen aan bod kwamen.

Na drie dagen op verschillende fysieke en mentale militaire onderwerpen getest te zijn, kwamen we ‘s avonds terug in het bataljonstentenkamp. Strong Fuselier 2017 zat erop, iedereen had z’n best gedaan, maar er is maar één groep die recht heeft op de Toon de Bresser Trofee en dat was de snipergroep van de B-Compagnie. Na de prijsuitreiking hebben we genoten van de bataljons BBQ met een welverdiend biertje!

Snipergroep Bcie op de eerste plek.

Goedendag Fuseliers en oud-Fuseliers, Wij van de Charlie “Beren”-Compagnie van 17 Pantserinfanteriebataljon GFPI hebben van 14 tot 16 juli jl. op de Oirschotse heide onze skills en drills mogen beoefenen.

Maandag 14 augustus:

De eerste oefendag hadden we appèl bij de wapenkamer. De voertuigploegen gingen aan de slag met het opbouwen van de voertuigen (camouflagenetten, antennes, affuiten, etc.), spullen in de compartimenten en het onderhoud voor gebruik. De rest van het personeel haalde de wapens en optiek uit de wapenkamer. Eenmaal gereed stelden de voertuigen op achter elkaar en rolden om iets over 09.00 uur weg richting de achterpoort. Op naar het verzamelgebied in samenzijn met de compagnie. Toen de oefening met goed resultaat afgerond was zijn we verder gegaan met ons eigen programma. De voertuigploegen zijn sectiegewijze gaan verplaatsen en er is gekeken naar wat de aandachtspunten waren. De maximale steun wat je elkaar kunt geven als je sectiegewijze verplaatst; front aanbieden, bochten insnijden, eigenlijk werd alles tot in detail beoefend. Het uitgestegen personeel is onder leiding van de plaatsvervangers contactdrills gaan oefenen. Na het diner zijn we vertrokken naar bivaklocatie ‘compound’. In het avondgedeelte is verplaatsen beoefend, de de dag

geëvalueerd en werd er door middel van een vredeswacht gezorgd voor de bewaking van het kamp.

Dinsdag 15 augustus:

De volgende dag na het ontbijt zijn we bezig geweest met bos zuiveren. Dit is meerdere keren beoefend in samenwerking met de voertuigen. Hier lag de aandacht op de verschillende reacties binnen groep, of sectie op vijanddruk bij het zuiveren van een boscomplex. Zelfs na het avondeten is hier nog aandacht aan besteed. ‘s Avonds hebben de verschillende groepen de aanval beoefend op een aantal “vijanden”. Aangekomen op de compound is er ook nog aandacht besteed aan de hinderlaag en is de dag wederom geëvalueerd door het kader.

Woensdag 16 augustus:

Op woensdag tot aan de lunch gecombineerd bezig geweest met het bereden en uitgestegen personeel. Hierbij werden het verplaatsen met het voertuig en de uitstijgdrills beoefend, aangezien dit voor een aantal mensen binnen de eenheid nieuw is. Ook werd de groepsopstelling behandeld. Daarnaast heeft een andere groep een aantal keer de Mercedes Benz overvallen om de procedure hinderlaag te perfectioneren. Na de lunch hebben we de compound verlaten en gingen we retour kazerne. Daar is de dag afgesloten met onderhoud aan voertuig, wapens en personeel.

De Vaandeldrager. De organisaties die de herdenkingen in Tilburg verzorgen, zochten een plek met voldoende ruimte en een serene sfeer, zonder geluidsoverlast. De tuin bij het Factorium heeft die eigenschappen en is op loopafstand van het stadhuis en de Heikese Kerk. De Factoriumtuin werd in 2017 omgedoopt tot Vrijheidspark, waar ieder jaar op 4 mei een gezamenlijke ceremonie zal worden gehouden. Niet langer dus op verschillende locaties en momenten. Vier grote monumenten verhuizen hiervoor naar het Vrijheidspark: het Schotse Monument, het Indië monument, de Zwerfkei en De Vaandeldrager.

REGIMENTSMESS CONGLETON

Tekst: Bataljonsadjutant Corné Brands en stagiair Michiel Welling

In de Regimentsmess hebben onze tradities en geschiedenis een plek. Het is een mess waar jonge Fuseliers en veteranen een feest, receptie of reunie houden. Kortom, de huiskamer van elke Irene- man en -vrouw. Een huiskamer waar de Fuseliers die ons zijn ontvallen in ons midden zijn aan de herdenkingswand. Altijd wanneer Congleton open gaat, ontsteekt men een kaarsje bij de wand.

Sinds 12 mei is er een nieuwe overkapping die bekostigd is door onder andere een bijdrage van de Stichting Brigade en Garde. Verder worden alle prijzen, gewonnen door 17 Painfbat, in de prijzenkast gezet. Dit jaar moesten de prijzen echter noodgedwongen ook bovenop de kast gezet worden, de kast zat namelijk vol.

Indien het bataljon niet op oefening is zal Congleton geopend zijn op donderdagavond en is er de mogelijkheid om spelletjes te spelen, te darten of tafelvoetbal te spelen. In de toekomst komt er ook een pooltafel. Komende weken zal er een test plaatsvin-

den of het rendabel is om ook op de overige doorde-weekse dagen Congleton 's avonds te openen.

De mess heeft tevens een vergaderruimte die aangevraagd kan worden door de eenheden en diverse verenigingen voor een vergadering of overleg.

Volo et Valeo!

C 'BEREN'-COMPAGNIE IN DE BERGEN

Tekst: Fuseliers der Eerste Klasse Marcel Goossen en Martijn Verleg, Korporaal der Eerste Klasse Roel Menting

Het is maandag 19 juni, de C 'BEREN'-Compagnie vertrekt van het Duitse Bergen naar Bad Reichenhall. Na een drukke week schieten en een welverdiende gezellige weekendbreak vertrekt om 0700 uur de bus naar het in de Beierse Alpen gelegen Bad Reichenhall. De BEREN gaan een week trainen in de bergen, zij gaan werken aan hun mentale component.

Het uitdagende programma bestaat uit vier verschillende dagen, waarin een wisselprogramma wordt uitgevoerd. Het zware-wapens-peloton startte op

dinsdag met de zgn. "Klettersteig". De dag begon om 0600 uur met een lekker ontbijt van een "Kaiserbolletje" en een paar bruine boterhammen. We hadden van te voren te horen gekregen, om minstens een halve liter water in te nemen voordat we vertrokken naar de berg die we zouden gaan beklimmen. Alvorens we vertrokken moesten we onze uitrusting laten controleren door de groepsoudste; we hadden nl. te horen gekregen dat er een aantal spullen verplicht mee moest. Ook maakten we kennis met onze gidsen, twee Duitse mannen die ons gingen leiden. We moesten eerst een stuk wandelen voordat we

de berg op konden klimmen omdat de bus niet ver genoeg naar de berg toe kon. Daar hebben we vervolgens nog wat gegeten en thee gedronken. Toen we eenmaal aan de klim begonnen merkten we dat het redelijk pittig was. De gladde rotsen en de hitte maakten het niet gemakkelijker. Eenmaal boven aangekomen zijn er wat foto's gemaakt, waarna we aan de afdaling begonnen. De route werd vervolgd richting de bus, die ongeveer vijf kilometer verderop stond.

Na terugkomst zijn we gaan evalueren en zijn er afspraken gemaakt over wat beter kon, anders moest, of juist heel goed ging. “Canyoning” was de tweede activiteit van de week. ’s Morgens begonnen met een goed vullend ontbijt, vervolgens wetsuits opgehaald en met het peloton de bus in. Aangekomen op de startlocatie, de wetsuits aangetrokken en vervolgens gestart met de “canyoning”. Dit is een parcours door een rivier van smeltwater afkomstig van een gletsjer. Tijdens de activiteit is het lopen, zwemmen en springen. Met de hoogste sprong van maar liefst 18 meter. Een activiteit die voor de een spannender is dan voor de ander. Tijdens de “canyoning” wist eenieder zijn angst te overwinnen. Na een kleine elf kilometer keerden de BEREN terug naar het pension en hebben zij een leuke, uitdagende dag gehad.

Na twee dagen van een uitdagend programma met een “Klettersteig” en het “canyoning” begonnen we donderdags aan een bergtocht. Allereerst moesten we de avond voor vertrek de 60-liter rugzak bepakken, welke uiteindelijk ongeveer 15 kilogram woog. Ook werd op deze avond de route voorbereid en het plan aan de deelnemers gepresenteerd. Vervolgens was er nog even tijd voor ontspanning. In de ochtend vertrokken we met de bus naar het beginpunt van de route, dit was op ongeveer 800 meter hoogte. Hier werden de laatste voorbereidingen getroffen en begonnen we aan de verplaatsing.

De eerste uren verplaatsten we bergopwaarts naar een hoogte van 2061 meter, het hoogste punt van deze berg. Hier aangekomen kregen we van de sportinstructeur een terreinoriëntatie, waarbij we een mooi uitzicht hadden over delen van de Duitse en de Oostenrijkse Alpen. Aansluitend verplaatsten we verder naar een punt op 1560 meter hoogte, om aan te komen in de berghut waar we zouden overnachten. Na een evaluatie en een goed bord spaghetti was er tijd voor een koud biertje en de nodige rust.

De volgende ochtend volgde er een stevig ontbijt in de berghut en maakte we ons weer gereed om verder te gaan verplaatsen. Na een verplaatsing van een half uur volgde er een “speleologie”-programma, waarna we gingen abseilen van 100 meter hoogte. Nadat iedereen dit succesvol had volbracht verplaatsten we onder lichte tijdsdruk verder naar beneden via een zeer mooie route langs een kabbelend beekje. Het eindpunt van de route zou op ongeveer 400 meter hoogte liggen. Ongeveer een kilometer voor het einde moesten we ineens in een speedmars weer een stuk de berg op. Aan het einde van de speedmars moesten we een zogenaamd gewonde collega af gaan voeren op een brancard naar een helikopterplatform. Eenmaal binnen de tijd bij het platform aangekomen, kwam de helikopter uiteraard niet opdagen en moesten we nog ongeveer 800 meter verder verplaatsen naar het eindpunt, waar de bus op ons stond te wachten. Al met al een zeer mooie en uitdagende bergtocht, met aan het einde nog een flinke fysieke prikkel.

Na vier drukke dagen trainen is de mentale weerbaarheid van de BEREN op een hoger niveau gebracht. Moe maar tevreden werd teruggereisd naar Oirschot, om te gaan genieten van een welverdiend weekend.

EAGLES NAAR DE GENERAAL BARTELSBEKER

Tekst: Korporaal Anton en Fuselier der Eerste Klasse Peter

Op 22, 23 en 24 mei van dit jaar werden de wedstrijden om de Generaal Bartelsbeker georganiseerd te Harskamp. De Generaal Bartelsbekerwedstrijd is een jaarlijks terugkerende wedstrijd tussen pelotons van alle infanteriebataljons van de Koninklijke Landmacht. In deze wedstrijd wordt per bataljon een peloton aangewezen om de strijd aan te gaan. De wedstrijd kent verschillende onderdelen op tactisch, schiettechnisch en infanterie-specifiek gebied. De pelotons worden op niveau 1, 2 en 3 getest en ook zijn er verschillende fysieke componenten in de wedstrijd. Als afgevaardigde van het 17^e bataljon voor de editie van dit jaar werd het 1^e Peloton van de Bravo "Eagle"-Compagnie aangewezen. De opdracht van onze overste was duidelijk: win de Bartelsbeker en wordt het beste infanteriepeloton van de Koninklijke Landmacht. Om dit te bereiken werd er, naast het reguliere opleidings- en trainingsprogramma, een uitgebreid trainingsprogramma opgesteld, specifiek als voorbereiding voor de Bartelsbekerwedstrijden.

Na de drukke voorbereiding tussen het reguliere programma door, was het moment aangebroken. Na het appèl en de succeswensen van de collega's, werd er ingestegen in de bussen en verplaatst naar het Infanterie Schiet Kamp (ISK) in het Veluwe Harskamp. Na het inrichten van het bivak en de laatste voorbereidingen, werd de wedstrijd formeel geopend op een appèl. Statische schietoefeningen en wapentoetsen waren het eerste onderdeel van de wedstrijd. Een goed begin is het halve werk en dit lieten de Eagles ook zien op het eerste onderdeel. Lang genieten van de goede start zat er niet in, want aansluitend werd er direct verplaatst richting het oefendorp Oostdorp,

waar het pelotonskader al bezig was met de commando-voering voor het volgende onderdeel. Dat was een tactische opdracht in verstedelijkt gebied op niveau 3. De opdracht was het innemen van een gebouw en aldaar inlichtingen verzamelen. De pelotonscommandant had zijn besluitvorming al doorlopen met de groepscommandanten en bij aankomst kregen de groepen hun bevelsuitgifte. De uitvoering was door middel van een omtrekkende beweging zo snel mogelijk een object in te nemen nabij het daadwerkelijk doel, om van daaruit te kunnen doorstoten, het vijandelijke gebouw te zuiveren en te controleren op inlichtingen. Door snel en agressief op te treden, werden de doelen binnen de opgedragen tijd gehaald. Met op de achtergrond de smeulende resten van Oostdorp werd er terugverplaatst naar de bivaklocatie waar de voorbereidingen voor de volgende dag werden getroffen.

Bij het aanbreken van Dag 2, vertrekt het 1e peloton na een snel ontbijt naar baan Juliet. Hier laten de Eagles zien dat ze ook in onoverzichtelijk terrein, op pelotonsniveau, ontzettend snel voorwaarts kunnen gaan. Op een baan waar onderlinge communicatie van essentieel belang is, wordt er door het peloton als één geheel, agressief en gecontroleerd opgetreden. Hierdoor wordt het doel wederom gehaald. Na een verplaatsing naar baan Hotel staat de volgende niveau-III actie op het programma. Uit het bevel blijkt dat er een burgerslachtoffer is, die zo snel mogelijk gelokaliseerd dient te worden. Na het vaststellen van de locatie, gaat het peloton voorwaarts. Eenmaal aangekomen wordt het 'care under fire'-protocol succesvol toegepast en wordt de gewonde op een zeer snelle manier verder achter de linie ver-

plaatst. Terwijl de gewonde achter de linie verder wordt behandeld, vecht de rest van het peloton zich achterwaarts tot een sterke lijn, waar stand wordt gehouden in de vuurposities aldaar. De laatste opdracht van Dag 2 die de Eagles kregen, was het uitvoeren van een overval. Hier waren de Fuseliers wederom succesvol. Door het uitvoeren van een goede verkenning van de vuurbasis, werd de vijand volledig verrast. Vanuit de flank werd er daarna over de vijand heen gesprongen en het object gezuiverd. Na het loslaten van het object en het afbreken werd er weer terug verplaatst naar het bivak.

Op de laatste dag van de wedstrijd beginnen de Fuseliers met het laatste fysieke onderdeel van de wedstrijd. In Oostdorp is er door de sportorganisatie een zgn. “urban run” uitgezet. In deze run moeten de Fuseliers onder andere met een brancard lopen, door een riool verplaatsen, over huizen klimmen en met verschillende zware voorwerpen slepen. Er wordt een beroep gedaan op het doorzettingsvermogen, wat geen problemen oplevert. De Fuseliers zetten door goede samenwerking een prima tijd neer en bereiden zich voor op de laatste opdracht die gaat volgen op baan Alfa. Daar verschillende punten uitgezet waar bedrijven die uitrusting voor defensie ontwikkelen, hun nieuwste producten konden laten zien. De opdracht voor de Fuseliers is om met deze uitrusting te gaan werken en opdrachten uit te voeren. Na ongeveer 2,5 uur aan de slag geweest te zijn met de uitrus-

ting, klinkt het laatste fluitsignaal van de Bartelsbeker en is het tijd om de punten te gaan tellen.

Terwijl de punten geteld worden, genieten de deelnemende pelotons van een welverdiende rijsttafel. De spanning was om te snijden en op het moment dat er gevraagd werd om op te gaan stellen voor de prijsuitreiking, nam deze alleen nog maar toe. Eerst worden de individuele prijzen uitgereikt. Hier vallen de Fuseliers van het 1^e peloton van de Bravo compagnie al in de prijzen. Fuselier1 Vens mag namelijk onder luid gejuich van zijn collega's naar voren komen om de prijs voor de ‘beste Colt-schutter van de Landmacht’ in ontvangst te nemen. Er komt steeds meer het besef bij de Eagles dat dit wel eens een mooie middag zou kunnen worden. Dan is het zover, de prijsuitreiking van de Bartelsbeker, beginnende bij de laatste plaats. Naarmate steeds meer bataljons hun naam horen, stijgt de hoop bij de Fuseliers. Dan is het zover, voor het eerst sinds de herinvoering van de Bartelsbeker wint niet een luchtmobiele eenheid, maar een peloton van de pantserinfanterie. De vreugde onderling is erg groot en al het harde werken in de voorbereiding blijkt de moeite waard geweest. Als gemotoriseerde eenheid, waarbij het gemotoriseerd optreden nog in de kinderschoenen staat, mogen we trots zijn op deze prestatie. Met dit behaalde succes kunnen we vol ambitie een succesvolle toekomst tegemoet gaan.

Volo et Valeo!

EERSTE WAPENFEIT PRINSES IRENE BRIGADE HERDACHT

Tekst: Fuselier der Eerste Klasse Yorick Smits

Op maandag 29 en dinsdag 30 juni heeft het gehele bataljon zich richting Normandië verplaatst voor de oefening ‘Strong Fuselier’. Normaal gesproken is het zo dat er maar één compagnie die kant op gaat voor de ceremoniële taken, maar deze keer gingen we dus met het gehele bataljon. Dit jaar hebben we het namelijk als bataljon voor elkaar gekregen de oefening daar te laten plaatsvinden. Voor het gehele bataljon dus een bijzondere locatie om op niveau 1-2 te oefenen. Uiteraard werd er behalve geoefend ook herdacht, zo ook het eerste wapenfeit van de Prinses Irene Brigade, waar wij de traditie van voortzetten!

Nabij St-Côme bij het dorpje Breville staat het door de Charlie Compagnie geplaatste monument. Hier worden de vuurdoop en tevens ook de eerste gewonden en gevallen van de Irenemannen in augustus 1944 herdacht. Op deze locatie heeft een lange strijd plaatsgevonden voordat de opmars kon worden ingezet.

Het monument is in december 2003 door de toenmalige vierhoek van de Charlie-Compagnie geplaatst. Aangezien dit al enige tijd geleden is, was het monument al redelijk verkleurd door de zon en waren de kleuren oranje/blauw in het invasiekoord niet meer te onderscheiden. Daarbij zat het grind rond het monument vol met onkruid en ook de betonnen sokkel was toe aan een fris kleurtje. Redenen genoeg om daar iets aan te doen en zo het monument waardig te houden voor onze oud-strijders!

Op woensdag 31 mei zijn de CSM, twee jongens van de Charlie-compagnie en ik vanuit ons kamp in Arromanches naar het monument gegaan. Hier hebben wij met de beschikbare en wat lokaal aangekochte materialen het monument opgefrist en onderhouden. Aangezien het monument van de Schotten, wat daarnaast ligt, in een nog slechtere staat verkeerde, hebben wij er voor gekozen ook dit monument te voorzien van een onderhoudsbeurt ter ere van deze oud-strijders.

Op vrijdag 2 juni vond de herdenking plaats van deze slag nabij het Chateau Saint Côme. Met de gehele compagnie verplaatsten we vanaf het kamp naar het monument. Hier aangekomen werd meteen de ceremonie opgestart en stelde de compagnie zich op rondom het monument. Na het leggen van een bloemenkrans en een praatje van de compagniescommandant over de wapenfeiten uit het verleden, werd het woord gegeven aan de geestelijk verzorger van het bataljon. Deze had een zeer waardig gedicht geschreven die je aan het denken zette over hoe het toen geweest moet zijn, een gedicht waarvan veel jongens toch een brok in hun keel kregen. Uiteraard is er ook 1 minuut stilte gehouden om onze gevallen

en gewonde oud-strijders te herdenken. Aan het eind van de ceremonie vond er ook nog een bevordering plaats. Een Fuselier werd bevorderd tot Korporaal op een zeer bijzondere locatie! Na afloop kregen alle jongens van de Charlie-Compagnie nog de gelegenheid om persoonlijk stil te staan bij 'ons' monument en die van de Schotten en om rond te kijken in de omgeving van het Chateau Saint Côme. Al met al een zeer waardige en indrukwekkende ceremonie!

CIDW 23 UITREIKING HERINNERINGSSPELD

Tekst: Korporaal der Eerste Klasse van Eert en Korporaal Beljon

Goedendag Fuseliers en oud-Fuseliers, Wij van de Charlie "Beren"-Compagnie van 17 Pantserinfanteriebataljon GFPI hebben van 7 november 2016 tot 8 maart 2017 de missie "Compagnie in de West" 23 (CidW23) gedraaid.

De herinneringsspeid CidW werd uitgereikt op 8 juni jl. Dit gebeurde in aanwezigheid van de nieuwe Beren die op die dag de befaamde berentest met goed gevolg hadden afgelegd. Tevens was Brigadegeneraal Koot van de 13de Lichte Brigade uit Oirschot aanwezig, om deze zeer gewaardeerde herinneringsspeid uit te reiken; dit werd zeer op prijs gesteld door de aanwezige Fuseliers, die dit zagen als een extra stukje waardering. In het begin van de ceremonie werden de Fuseliers toegesproken door

hun bataljonscommandant Luitenant-kolonel H. Gorissen. Tevens was zijn rechterhand, Regimentsadjutant A.C.M. Brands, aanwezig om de herinneringsspeid uit te reiken aan de Fuseliers die deelgenomen hebben aan CidW 23. De Fuseliers die al eens eerder CidW hebben gedaan kregen geen herinneringsspeid, deze hadden zij de voorgaande keer al gehad. Als blijk van waardering kregen zij met trots een stevig handdruk en een bedankwoordje. Tijdens de ceremonie werd er ook afscheid genomen van de genie-eenheid van 413 "Lumberjacks" die voor de duur van de plaatsing onder bevel vielen van de C-Compagnie. De ceremonie werd afgesloten met ons wonderwater Calvados en toen was er tijd voor een biertje en een frietje.

De Vaandeldrager.

*De eerste dodenherdenking in het Vrijheidspark
op 4 mei 2017.*

Het Garderegiment Fuseliers werd vertegenwoordigd door de D-Compagnie 17 Pantserinfanteriebataljon GFPI. Na afloop van de ceremonie poseerde de D-Compagnie bij "hun" monument, waarbij de aanwezige kinderen rozen hadden gelegd.

GELOOFSBRIEVEN AMBASSADEURS URUGUAY EN MEXICO

Tekst: Michiel Welling

Op woensdag 28 juni heeft de Charlie "Beren"-Compagnie op ceremoniële wijze het aanbieden van de geloofsbrieven van de ambassadeurs van Uruguay en Mexico begeleid. Dit gebeurde op het Paleis Noordeinde in Den Haag.

Geloofsbrieven worden traditioneel aangeboden aan het staatshoofd (Koning Willem-Alexander) op het moment dat er een nieuwe ambassadeur wordt aangesteld. Ambassadeurs bieden twee brieven aan, in de eerste brief staat dat de voorganger van de ambassadeur teruggeroepen is. Uit de tweede brief blijkt dat de nieuwe ambassadeur gemachtigd is om namens zijn staatshoofd of regering te spreken. Hiermee worden de goede relaties tussen Nederland en het land van de desbetreffende ambassadeur onderstreept. Andersom krijgt de ambassadeur een brief van de Koning om aan te bieden aan zijn of haar staatshoofd. Wanneer de Koning de brieven heeft aanvaard, is de nieuwe ambassadeur officieel in functie.

Het aanbieden van de geloofsbrieven gebeurde in de Republiek der Zeven Provinciën voor het eerst op ons grondgebied. De ambassadeur van Pruisen gaf toen een geloofsbrief aan stadhouder Willem van Oranje.

Het aanbieden van de geloofsbrieven gaat gepaard met het nodige ceremonieel. Op deze manier onderstreept Nederland het respect dat er is voor de internationale betrekkingen. Op 28 juni hield de Charlie Compagnie de militaire erewacht voor het Paleis Noordeinde. De ambassadeurs kwamen met een galakoets, getrokken door paarden, naar het Paleis. Aldaar volgde de erewacht. Na het eresaluut werd door het muziekkorps het volkslied van het land van de ambassadeur gespeeld. Als eerst arriveerde de ambassadeur van Uruguay met zijn gevolg. Zij inspecteerde de erewacht, waarna zij met haar gevolg naar binnen ging om de geloofsbrieven aan te bieden aan de Koning. Toen zij vertrokken, arriveerde de ambassadeur van Mexico en herhaalde het tafereel zich.

Volo et Valeo!

GREBBEBERG MASTERS 2017

Tekst: Michiel Welling

Op 6 juli 2017 vond het jaarlijkse evenement Grebbeberg Masters plaats. Tijdens dit evenement wordt er geld ingezameld ten behoeve van gewonde militairen. De Bravo-Eagles namen deel namens 17 Painbat GFPI.

Het evenement vond plaats op het recreatiegebied Kwinteloijen, vlakbij de historische locatie de Grebbeberg, waar het Nederlandse leger vocht tegen de Duitsers tussen 11 en 13 mei 1940.

Bijna 1500 militairen, veteranen en gewonden sporten mee om geld in te zamelen voor twee goede doelen. Het bijzondere van de goede doelen van dit jaar was dat het allemaal draait om het thuisfront: de stabiele basis van elke militair. Een deel van de opbrengst gaat naar de renovatie van de familiekamer in het Centraal Militair Hospitaal. Het andere deel van de opbrengst draagt bij aan de organisatie van een zware, militaire alpine tocht. Met deze tocht wordt geld ingezameld om de partners en kinderen van gesneuvelde militairen een onvergetelijk en onbezorgd weekend te bezorgen.

'Het fietsteam'

'Het loopteam'

De Bravo-Eagles namen deel aan zowel het fiets-, als het looponderdeel. Het parcours bleek al snel uitdagend; al voor aanvang van de estafetteloop was 'de trap' een begrip onder de lopers. Met nabij de 150 ongelijke treden stegen de deelnemers hier over een afstand van 200 meter ongeveer 30 meter. Dit maakte het looprondje van slechts 2,7 kilometer zwaar. Naast het hardlopen werd er "gemountainbiked" en gefietst op de racefiets.

'De trap'

De Grebbeberg Masters kent geen inschrijfgeld. Het is de bedoeling dat iedereen zoveel mogelijk geld verzamelt voor het goede doel. Dit jaar werd er €20.000 opgehaald. Dat bedrag wordt verdeeld over twee goede doelen: €5.000 voor Mount 13 (de alpine tocht) en €15.000 voor een familiekamer in het Centraal Militair Hospitaal (CMH) te Utrecht. Na het sporten was er tijd voor gezelligheid tijdens het entertainmentprogramma. Een mooie afsluiting van deze dag!

Volo et Valeo!

“Vuurbasis, vuur openen!”
“Rook staat!”
“Voorwaarts!”

Na deze kreten maakte de Bushmasterpelotons van de A-Compagnie van het 17^e Bataljon steeds sprongen naar de volgende gebouwen in het oord. Nadat de begane grond genomen was, werden de verschillende verdiepingen OVG-technisch genomen en de oefenvijand geneutraliseerd. Met toestemming van de compagniescommandant werden vervolgens de verschillende coördinatielijnen, die ervoor moesten zorgen dat beide pelotons naast elkaar bleven vechten, gepasseerd. Aan het einde van het oord kwam het bevel om te consolideren tegen de verharde weg aan, zodat de pelotons een tegenaanval van de vijand zouden kunnen afslaan. Nadat de twee pelotonscommandanten “ingericht” meldden aan de compagniescommandant, was het tijd voor lunch, een evaluatie en wederom een herhaling van de actie. De funny hierbij: de rollen werden omgedraaid, zodat de pelotons elkaars vakken kregen voor de tweede actie. Op deze manier moesten de pelotonscommandanten, groepscommandanten en de Fuseliers constant scherp blijven nadenken en juiste beslissingen nemen om de vijand aan te grijpen in een onbekende omgeving.

Een Bushmaster in actie

Deze acties luidden het begin in van de oefening MOT BIVAK-3/SOB-2, een oefening van twee weken in het Duitse militaire schiet- en oefenterrein Bergen. Door met de hele compagnie (met uitzondering van het zware wapens peloton) een eerste spannende actie neer te zetten, was de juiste mindset al snel bereikt bij de Fuseliers, die aansluitend zouden beginnen met een niveau 2-certificering. Hierbij werden de groepscommandanten en de fuseliers begeleid en getoetst door O&T kader. Het commandovoeringsproces, vanaf de eerste CB's tot aan de bevelsuitgiftes, werden bijgewoond en geëvalueerd

door de eigen pelotonscommandanten. Ook bij de uitvoering van de verschillende opdrachten (BGT niveau 2 opstelling en bereden verplaatsing) keken ervaren OPC-n mee met de groepen om hen te toetsen en beter te maken. Na een drukke en intensieve week, met afwisselend weer (sommige dagen meer dan 30°C, andere dagen flinke regenbuien), zaten op vrijdagmiddag vele vermoeide Fuseliers hun wapens te poetsen. Ondanks de vermoeidheid, viel het op dat de mannen enthousiast waren over het weekend, want op de planning stond een wilde nacht in de Duitse stad Hamburg. En ondanks dat iedereen een weekend moest inleveren voor deze 2-weekse oefening, was juist deze weekendbreak iets waar velen al lang naar uitkeken. Niet alleen de A-Compagnie, maar ook de C-Compagnie van het 17^e stapte de bussen in op zaterdag om een nachtelijke verkenning in Hamburg uit te voeren. De klasse 5 werd op de kazerne achtergelaten en de zoektocht naar klasse 1 in vloeibare vorm werd met veel enthousiasme opgestart door de pelotons. Na een uitermate geslaagde avond keerde iedereen terug naar de kazerne en werd er hard gewerkt aan slaapmanagement en nam iedereen alle tijd om de binnenkant van de oogleden te inspecteren. De volgende dag volgde een welverdiende brunch, met als afsluiting een heerlijke barbecue, zodat de spieren weer waren voorzien van de nodige eiwitten na een lange oefenweek.

Al snel was de weekendbreak voorbij en op maandagochtend mochten we rap de spullen omhangen, om vervolgens de hele dag de schietbaan over te gaan. Het voertuigpersoneel en het uitgestegen gedeelte traden de eerste dag apart op, waarbij het voertuigpersoneel met de .50 en de MAG schoten en het uitgestegen personeel met niveau 3-acties de baan over ging. Dit was voor iedereen even wennen, omdat we een nieuwe pelotonscommandant hebben gekregen en die doen bepaalde dingen altijd anders dan de voorgangers.

De dinsdag was precies hetzelfde als de maandag, alleen gebruikten we een andere baan en i.p.v. niveau 3 gingen we oefenen op niveau 2+. Omdat we maar met 3 groepen waren vanwege het personeelstekort zijn we eigenlijk continu bezig geweest op de baan. Gelukkig was het niet 32 graden warm zonder wind. Dit programma duurde tot ongeveer 23.00 uur, waarna we terug verplaatsten naar de kazerne om snel onderhoud te kunnen plegen, te douchen en te gaan slapen, want de volgende dag konden we om 05.30 uur ons bed weer uit.

Op woensdag hebben we niveau 3 acties gedaan. Vanuit de LGO een opstelling verkennen, aansluitend loopgraven zuiveren, om vanuit daar een opstelling in te richten. Uiteindelijk na hevig contact met de klapschijven te zijn aangegaan, zijn we voorwaarts gegaan via het bos om de klapschijven te verrassen en daar een nieuwe opstelling in te richten. We hebben daar een korte tijd gelegen om vervolgens weer af te breken naar onze originele opstelling. Ook deze dag was lang - de terugverplaatsing naar de kazerne stond gepland om 22.30 uur.

Na 2 lange dagen te hebben gedraaid deden we het op donderdag relatief rustig aan. In de ochtend en middag hebben we één run gedaan, maar dat was

dan wel op een behoorlijke lange en moeilijke baan. We waren ook al vermoeid door de twee lange dagen daarvoor en niet alles verliep even soepel. Het warme, benauwde weer zorgde er ook voor dat we snel vermoeid en futloos raakten. Tel daar veel runs bij op en het was duidelijk merkbaar dat iedereen zin had in een welverdiend weekend. Vrijdagochtend arriveerde de bus gelukkig op tijd en konden we naar huis.

Uiteindelijk 2 goede weken gehad in Duitsland. Ik kijk terug op een zeer geslaagde MOT/SOB oefening, waar op niveau 1, 2 en 3 veel leerwinst behaald is. En uiteraard was het avondje stappen in Hamburg het allemaal zeker waard!

VETERANENDAG 2017

In de binnenstad van Den Haag vindt jaarlijks de Veteranendag met defilé plaats. Dit, om de 115.000 Nederlandse veteranen die zijn ingezet in dienst van de vrede, te bedanken, respecteren en waarderen. Meer dan 5000 veteranen en militairen marcheerden in een kleurrijk defilé voorbij de Koning.

's Morgens verzamelden de Fuseliers van de Alfa Tijger-Compagnie zich op de Frederikkazerne, om zich daar vervolgens om te kleden in het beroemde rode ceremoniële tenue. Nog een laatste keer oefenen, om daarna de bus in te stappen naar het Malieveld. Daar aangekomen kwamen er al meteen een aantal

Tekst: Fuselier der Eerste Klasse N. Nelissen

enthousiaste veteranen op ons af om hun verhalen en foto's met ons te delen. Na een korte tijd met de veteranen was het toch echt tijd om ons klaar te maken en op te stellen voor het defilé.

De muziek begon te spelen en de commando's klonken. We waren begonnen aan het defilé dat ongeveer 3 kilometer lang was en omheind met publiek, dat luid applaudisseerde en foto's maakte van ons. Door de straten van Den Haag marcheerden we richting de tribunes waar onder meer de Koning, de minister-president, de minister van Defensie en de Commandant der Strijdkrachten stonden. Toen we aan kwamen lopen klonk het commando "Hoofd-rechts!", waarop het gehele peloton dit gelijktijdig uitvoerde en de detachementscommandant met zijn sabel de eregroet bracht, waarbij Zijne Majesteit uiteraard teruggroette. We vervolgden onze route door Den Haag terug naar het Malieveld. Daar aangekomen bleven wij positieve reacties ontvangen over ons optreden. Onder het genot van een hapje en een drankje werden de laatste verhalen gedeeld, waarna nog een keer het Fuselierslied gezongen werd, samen met de oud-strijders. Vervolgens keerden wij terug naar de Frederikkazerne om gezamenlijk de dag af te sluiten.

Zelf kijk ik terug op een geslaagde dag waarbij wij ons regiment wederom in een goed daglicht hebben gezet en vooral onze veteranen eer hebben bewezen.

Het verkenningsspeloton van 17^e D-Compagnie heeft van 02 t/m 7 juli deelgenomen aan de wedstrijd om de Zilveren Kijker 2017, welke heeft plaatsgevonden op het schiet- en oefenterrein Bergen (SOB) in Duitsland. Tijdens deze competitieve CLAS-wedstrijd voor verkenningseenheden werden de volgende dingen tot het uiterste getest: kennis, vaardigheden en teamgeest. Na deze wedstrijd bleken de verkenners van het 17^e de-gene met de meeste punten en dus de winnaars!

De wedstrijd bestond uit zes testelementen. Op dag 1 werden wij getest in een scenario met klein ka-

liber wapens (kkw) op baan 22 en namen wij deel aan het waarnemingsparcours. Tijdens het waarnemingsparcours kwamen verschillende voertuigen terug vanuit het aangeleerde materiaal herkenning (matherk) en ging het om de nauwkeurigheid van de meldingen. Dag 2 begonnen we met het bereden schieten, met daarin verwerkt een “call for fire” (CFF) ondersteund door een mortiergroep van 42 Infanteriebataljon Limburgse Jagers. Dit was een uitdagende opdracht door o.a. de begroeiing en de heuvels op baan 1A. Daarbovenop diende de combinatie van het bereden schieten met kkw en .50 schieten met twee Fenneks te worden uitgevoerd. In de middag hadden wij het onderdeel matherk. Het onderdeel was heel leuk opgezet en bestond uit drie onderdelen, waarbij iedere functionaris de verschillende voertuigen en heli's voor zijn kiezen kreeg. Het eerste onderdeel bestond uit het uitbrengen van twee waarnemings- en luisterposten en hierbij moesten 20 schaalmodellen worden herkend in 10 minuten. Daarna diende aan de hand van omschrijvingen, voertuigen opgezocht te worden in een boek. Als derde moesten we vanuit de voertuigplaats in de Fennek, verschillende voertuigen herkennen. Dag 3 mochten wij gaan deelnemen aan het verkenningssparcours. Hierbij had je vier uur om je commandovoering te doen en de opdracht uit te voeren. In deze opdracht kwamen de verschillende facetten van het verkenningswerk voorbij. Vanwege de hoge tijdsdruk was het bij dit onderdeel zeer

moeilijk om de opdracht en tijd te combineren met het feit dat je ook niet gezien mag worden. Oftewel, het snel werken en de juiste prioriteiten stellen was vereist. Hierin bleken wij zeer vaardig! De laatste dag moesten alle teams deelnemen aan het hinder-nisparcours. Hierbij werd gestart in omgekeerde volgorde van het klassement en aangezien wij op de eerste plaats stonden, vertrokken wij als laatste. Na de 7 km met hindernissen gelopen te hebben, wisten

wij dat de 58 min die wij erover hadden gedaan voldoende was voor de eindoverwinning.

Al met al was het een zeer uitdagend programma en een hele leuke wedstrijd om aan deel te nemen met een uitstekend resultaat voor het 17^e RECCE. De donderdagavond duurde nog lang en het was heel gezellig om daar met alle verkenningseenheden over de wedstrijd na te praten.

De Scheepshel aan het monument en het standbeeld van de Vaandeldrager

